ΕΤΟΣ Δ΄ — ΑΡΙΘΜΟΣ 290 Τιμᾶται λεπτῶν 10 ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ 4 ΑΥΓΟΥΣΤΟΥ 1888

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΟΝ ΚΑΤΑ ΚΥΡΙΑΚΗΝ ΚΑΙ ΠΕΜΠΤΗΝ

ΓΡΑΦΕΙΟΝ
9. Ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.
Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας εἰς Ἀθήνας διὰ γραμματοσήμου, χαρτονομισμάτων, χρυσοῦ κ τ.λ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

Καρόλου Μερουβέλ : ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ, μυθιστορία μετὰ εἰκόνων, μετάφρασις *Κ*, (συνέχεια). — *Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ* (υἱοῦ): ΑΝΤΩΝΙΝΑ, μετάφρ. *Δάμπρου Ἐνυάλη*, (συνέχ.). — *René Sosta* : Η ΕΥΑ, διήγημα, (τέλος).

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
προπληρωτέα
Ἐν Ἀθήναις φρ. 8, ταῖς ἐπαρχίαις 8,50
ἐν τῷ ἐξωτερικῷ φρ. χρυσᾶ 15.
Ἐν Ῥωσσίᾳ βούβλια 6.

ΚΑΡΟΛΟΥ ΜΕΡΟΥΒΕΛ

ΟΙ ΤΡΕΜΟΡ

ΜΟΝΗ

[Συνέχεια]

Ἐδάγκασε τὴν γενειάδα του καὶ ἐπὶ τέλους καταβαλὼν ἐσχάτην προσπάθειαν, προσέθεσε συμπεραίνων :

— Νυμφεύσου την.

— Θὰ συγκατατεθῆτε;ἠρώτησεν ὁ Ρωμαῖος ;

— Πρέπει νὰ γίνῃ τοῦτο διὰ νὰ γυρίσῃς 'πίσω.

— Μὰ 'ξέρεις, ὅτι ἔχει παιδί ;

Ὁ Ἰωάννης ἐστέναξε βαθέως.

— Ναί , ἡ Ἀμώνη μοῦ τὰ εἶπε ὅλα ἕνα βράδυ κρυφὰ ποῦ ἦλθεν εἰς τὸ σπίτι.

— Δὲν 'μπορεῖ κανεὶς νὰ τὸ σκοτώσῃ, εἶπε μετ' ἀγαθότητος ὁ Ρωμαῖος· αὐτὸ τὸ ἀθῷον δὲν πταίει, δὲν εἶναι ἡ αἰτία τῶν δυστυχιῶν μας.

— Βέβαια.

— Πρέπει νὰ τὸ πάρωμε μαζὶ μὲ τὴ μητέρα του.

— Αὐτὸ βέβαια.

— Καὶ θὰ τὸ ὑποφέρῃς αὐτό, Γιάννη ;

Οἱ δάκτυλοι τοῦ χωρικοῦ ἔτρεμον ἐπὶ ἓν δευτερόλεπτον, τόσην ἠσθάνετο ἀποστροφήν, ἀλλ' ἐπὶ τέλους εἶπεν :

— Ὁ γέρως καὶ ἐγώ, θὰ εὕμεθα καὶ μὲ τοῦτο πλέον εὐχαριστημένοι , παρὰ νὰ 'ξεύρωμε, ὅτι χαλᾷς τὸ αἷμά σου χωρὶς νὰ σ' ἔχωμε κοντά μας. Αὐτὴ εἶναι ἡ ἀλήθεια.

Ἐβάδιζον βραδέως ἐπὶ παρόδου σχεδὸν ἐρήμου.

Ὁ Ρωμαῖος ἐνηγκαλίσθη τὸν ἀδελφόν του, καὶ τὸν ἠσπάσθη, ἐνῷ οἱ ὀφθαλμοί του ἦσαν ὑγροὶ ἐκ τῶν δακρύων του.

Διὰ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, τοὺς ἄκρως τιμίους, ἦτο ἡ ὑψίστη θυσία, ἣν ἠδύναντο νὰ προσφέρωσιν εἰς τὴν στοργὴν αὐτῶν.

— Βλέπεις, ἐπανέλαβεν ὁ Ἰωάννης, ἡ ζωὴ δὲν εἶναι αἰώνια καὶ πρέπει κανεὶς νὰ τὴν περνᾷ κοντὰ 's τοὺς συγγενεῖς του καὶ νὰ βοηθῇ ὁ ἕνας τὸν ἄλλον. Θὰ τὸ 'πῶ ἐγὼ τοῦ πατέρα. Βέβαια θὰ εἶναι δι' αὐτὸν κάπως κακόν, ἀλλὰ τί τὰ θέλεις ; θὰ συνειθίσωμε. Αὐτὸς τὸ συλλογίσθηκε καὶ νὰ σοῦ τὸ 'πῶ μεταξύ μας, διὰ νὰ μὴ σοῦ κρύψω τίποτε, γι' αὐτὸ ἦλθα ἐδῶ. Εἴμεθα σύμφωνοι ;

— Ὄχι.

— Τὸ ἀρνεῖσαι ;

— Πρέπει. Εἶναι ἕνα πρᾶγμα ποῦ δὲν 'μποροῦμε νὰ τὸ θυσιάσωμε. Θὰ προτιμοῦσα νὰ χαθῶ καὶ νὰ ψοφίσω 'σὰν ψωριασμένο σκυλὶ παρὰ νὰ ἀρνηθῶ τὴν τιμή μου καὶ τὴν ὑπόληψί μου. Δὲν θέλω νὰ μὲ κατηγορήσῃ κανεὶς πῶς εἶμαι ἄνανδρος. Καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος,δὲν 'μπορῶ νὰ σᾶς ἐπιβάλλω ὅποια θέλω, διότι ἐφανήκατε καλοὶ 's ἐμέ· ἀφήσετέ με ὀλίγον ἀκόμη, ἠμπορεῖ νὰ πάρω τὴν Σολάνζην, ἀλλὰ μὲ μία συμφωνία, ποῦ ἔχω εἰς τὸν νοῦ μου. Ἔπειτα ἀπὸ 'λίγους μῆνας εἴτε κατορθώσω ὅ,τι σκοπεύω εἴτε ὄχι, θὰ γυρίσω 'πίσω εἰς τὸ Πριερέ. Ἔχετε ὑπομονήν· ἀφοῦ γνωρίζω ποῦ εἶναι δὲν θὰ ἀργήσω.

Ὁ Ἰωάννης ἀνεκουφίσθη.

Ἐπὶ τῇ ἰδέᾳ ὅτι θὰ ἐξετίθετο εἰς τοὺς σαρκασμοὺς τῶν γειτόνων του καὶ ὅτι θὰ υἱοθέτει ξένον παιδίον ἐστενοχωρεῖτο καὶ δὲν θὰ τὸ παρεδέχετο, ἂν ἡ στοργὴ καὶ ἡ ἀγάπη αὐτοῦ πρὸς τὸν ἀδελφόν του δὲν ἦτο ἀπεριόριστος.

— Ἂς γείνῃ ὅπως θέλῃς, τῷ εἶπε· θὰ σὲ περιμένωμε.

Ὅσον εὔρωστος καὶ ὑγιὴς ἂν ἦναί τις, ὅσον ἀθλητικὸν ἂν ἔχῃ τὸ ἀνάστημα, ὑπόκειται καὶ οὗτος εἰς τὰς ἀνάγκας τῆς φύσεως.

Ὁ Ἰωάννης ἐκοιμᾶτο σχεδὸν ὄρθιος.

Εἰς τὸ Πριερὲ οἱ ἄνθρωποι καὶ τὰ πτηνὰ κατακλίνονται συγχρόνως. Καὶ ἂν σκεφθῇ τις, ὅτι ὁ πρωτότοκος τῶν Τρεμόρ, διήνυσε δεκαπέντε ὅλας λεύγας ἐντὸς ἀμάξης , ὅτι διενυκτέρευσεν ἐντὸς τοῦ σιδηροδρόμου ἐπὶ τῶν σκληρῶν καθισμάτων τῆς τρίτης θέσεως καὶ ὅτι καθ' ὅλην τὴν ἡμέραν ἔτρεχεν ἐκ τοῦ προαστείου τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου μέχρι τῆς Βιλέττας, θὰ ἐννοήσῃ, ὅτι μ' ὅλην τὴν πρὸς τὸν ἀδελφόν του στοργήν, ἠσθάνετο τὴν ἀνάγκην νὰ κατακλιθῇ ἐπὶ κλίνης, ἀδιάφορον ἂν ἦτο αὕτη μαλθακὴ ἢ ξηρά.

Ὁ Ρωμαῖος τὸν ὡδήγησεν εἰς τὸ δωμάτιόν του καὶ καληνυκτίσας αὐτὸν ἐξῆλθεν.

Ἐν τῇ ὁδῷ ἀνέπνευσεν ἀνακουφισθείς.

Ἦτο ἐπὶ τέλους ἐλεύθερος. Ἐπειδὴ συνεχῶς περιεφέρετο εἰς τὰς ὁδοὺς ἐγνώριζεν ὅτι οἱ ὑπάλληλοι τῆς συνοικίας τοῦ Μελοδράματος ἐγκαταλείπουσι τὰ ἐργαστήρια αὐτῶν διὰ νὰ ἐπανέλθωσιν εἰς τὰ ἴδια ἀπὸ τῆς ἑβδόμης μέχρι τῆς δεκάτης.

Τὸ ὡρολόγιόν του ἐδείκνυε τὴν ἐννάτην καὶ τέταρτον.

Διηυθύνθη μὲ βῆμα ταχὺ πρὸς τὴν ὁδὸν Εἰρήνης, θὰ κατήρχετο δὲ τὸ προάστειον τρέχων, ὡς κάπρος διωκόμενος ὑπὸ τῶν κυνῶν, ἂν μὴ ἡ συναίσθησις δὲν ἐκράτει αὐτόν.

Ὅτε ἐσταμάτησεν εἰς τὸ πεζοδρόμιον, τὸ ἀπέναντι τοῦ ἀριθμοῦ 47, φῶτα τινὰ ἐφαίνοντο ἔτι εἰς τὸ πρῶτον πάτωμα.

Ἔστη ἐπὶ στιγμήν, πρὸ τῆς ἀμαξητῆς θύρας, κατασκοπεύων τὴν ἔξοδον τῶν ἐργατίδων, αἵτινες κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην μένουσιν ἀργὰ εἰς τὰ ἐργοστάσια, ἕνεκα τῶν προσεχῶς τελουμένων μεγάλων ἱπποδρομίων.

Διῆλθον τινὲς πρὸ αὐτοῦ ταχέως.

Ἀλλ' ἡ προσδοκία του διεψεύσθη· οὐδεμία ὡμοίαζε τῇ Σολάνζῃ.

Τὰ φῶτα ἐσβέσθησαν ἀλληλοδιαδόχως· οὐδεμία δὲ σκιὰ νεάνιδος διεγράφη ὄπισθεν τῶν λεπτῶν παραπετασμάτων.

Προφανῶς ἦτο λίαν ἀργά.

Καὶ ἐνῷ ἵστατο ἐκεῖ, ἐλπίζων πάντοτε, παράθυρον ἀνεώγη καὶ γυνή, λευκὸν κεκρύφαλον καὶ περίζωμα φέρουσα, ἐφάνη στηριζομένη νωχελῶς ἐπὶ τοῦ ἐξώστου, ἄνωθεν τοῦ διὰ χρυσῶν γραμμάτων κεχαραγμένου ὀνόματος τῆς Φελισίδος.

Σκέψις τις διῆλθε τοῦ νοῦ του.

Ἡ μεγάλη θύρα ἦτο ἀνοικτὴ καὶ ἡ αὐλὴ ἐφωτίζετο.

Διῆλθε τὴν ὁδόν, εἰσῆλθεν εἰς τὴν αὐλήν, χωρὶς νὰ ἐρωτήσῃ τινά, ὥρμησε πρὸς τὴν κλίμακα καὶ φθὰς εἰς τὸ πρῶτον πά-

τωμα, ἔκρουσε τὴν θύραν ἀποφασιστικῶς.

Ἤκουσε θόρυβον ἀνοιγομένων καὶ κλειμένων θυρῶν· ἡ ἐν τῷ ἐξώστῃ γυνὴ προέβη βραδεῖ βήματι καὶ μὲ πρόσωπον σκυθρωπόν.

Δὲν ἤθελε νὰ τὴν ἐνοχλῶσιν εἰς τοιαύτην ὥραν.

Εἰς τὴν θέαν τοῦ ἀγνώστου ἐκείνου προσώπου,

— Τί ζητεῖτε ; ἠρώτησεν.

— Τὴν δεσποινίδα Φελισίδα.

— Ἠμπορεῖτε ἂν δὲν σᾶς ἐνοχλῇ νὰ εἰπῆτε τὴν κυρίαν.

— Ὅπως θέλετε.

— Καὶ τί τὴν θέλετε τὴν κυρίαν ;

— Θὰ τὴν παρακαλέσω νὰ μοὶ δώσῃ πληροφορίας τινάς.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ ἀστυνομία· ἄλλως τε ἡ κυρία ἐξῆλθεν.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ἀνέπνευσεν. Ἐχάρη μεγάλως μαθὼν ὅτι ἡ Φελισὶς ἀπουσιάζεν. Ἡ παρουσία της θὰ τὸν περιέπλεκεν. Ἐνώπιον τῆς θαλαμηπόλου ἠσθάνετο ἑαυτὸν ἀνετώτερον.

Ἀνεθάρρησε, καὶ ἦτο καιρός, διότι ἡ Ἰουλία ἀνυπόμονος φύσει ἡτοιμάζετο νὰ τῷ κλείσῃ τὴν θύραν κατὰ πρόσωπον.

— Τὰς πληροφορίας αὐτάς, εἶπε προχωρῶν ὀλίγον, δύνασθε καὶ ὑμεῖς νὰ μοὶ τὰς δώσετε.

— Ἐγώ ;

— Σεῖς.

— Ἀλλὰ πῶς ὀνομάζεσθε ;

Καὶ ὁμιλοῦσα ἡ δεσποινὶς Ἰουλία ἐξήταζε τὸν βραδύναντα αὐτὸν ἐπισκέπτην, ὅστις παρουσιάζετο τόσον ἀποτόμως, εὗρε δὲ αὐτὸν εὐάρεστον ἔχοντα τὴν ὄψιν.

Ἀναμφιβόλως μεταξὺ τῶν προμηθευτῶν καὶ τῶν ὑπηρετῶν, τῶν συχναζόντων εἰς τὸ ἐργαστήριόν των, οὐδένα εἶδεν ὁμοιάζοντα πρὸς τὸν ὑψηλὸν καὶ μελαγχροινὸν ἐκεῖνον νέον, μὲ τὰ ἰδιάζοντα αὐτῷ χαρακτηριστικά, μὲ τὸν μακρόν, πυκνὸν καὶ μεταξοειδῆ μύστακα, τὴν μελανὴν καὶ στίλβουσαν κόμην, μὲ τὸ ὄμμα θαρραλέον καὶ εἰλικρινές.

— Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἀπήντησε.

Τὸ ὄνομα τοῦτο παρήγαγε μαγικὸν ἀποτέλεσμα τῇ θαλαμηπόλῳ. Τὸ εἶχε πολλάκις ἀκούσει ἐν ταῖς συνομιλίαις τῆς Σολάνζης μετὰ τῆς κυρίας της, καὶ ἐνδιεφέρετο περὶ αὐτοῦ πρὶν ἔτι γνωρίσει τὸν ἐρωτόληπτον ἐκεῖνον, ὃν κατὰ τὰ φαινόμενα ἠγάπα πάντοτε ἡ νέα κόρη, διότι ὡμίλει περὶ αὐτοῦ μετὰ πολλῆς εὐχαριστήσεως.

— Εἶσθε ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ ; ἐπανέλαβεν ἐκείνη.

— Μάλιστα.

— Καὶ θέλετε νὰ μάθετε νέα περὶ τῆς δεσποινίδος Φαρζεάς ;

— Μάλιστα.

— Εἰσέλθετε λοιπόν.

Ἡ Ἰουλία εἶπε τὴν ἀλήθειαν.

Ἡ κυρία της ἦτο εἰς τὸ μελόδραμα καὶ εἶχε ἀρκετὸν χρόνον πρὸς συνδιάλεξιν.

Ὁ Ρωμαῖος δὲν ἀφῆκε νὰ τῷ ἐπαναλειφθῇ ἡ πρόσκλησις ἵνα εἰσέλθῃ.

Ἡ φυσιογνωμία τῆς θαλαμηπόλου μετεβλήθη, εὐνοϊκῶς ὑπὲρ αὐτοῦ διατεθεῖσα. Ἀπὸ αὐστηρᾶς κατέστη φιλόφρων. Ἠννόησεν ὁποίας ὠφελείας ἠδύνατο νὰ τῇ παρέξῃ ἡ σχέσις αὕτη, καὶ ἀπεφάσισε νὰ κερδίσῃ αὐτάς.

Μόνη ἐν τῇ οἰκίᾳ ἡ Ἰουλία καθίστατο ἡ κυρία αὐτῆς.

Καὶ ἔπαιξε καλῶς τὸ μέρος της.

— Λάβετε τὸν κόπον νὰ καθήσετε, εἶπεν εἰσάγουσα τὸν Ρωμαῖον εἰς τὴν μικρὰν αἴθουσαν. Καὶ τώρα ἐξηγηθῆτε.

— Ἡ Σολάνζη . . . ἐψιθύρισεν ἐκεῖνος.

— Δὲν εἶναι ἐδῶ παρὰ τὴν ἡμέραν· τὸ ἑσπέρας ἐπιστρέφει εἰς τὸ δωμάτιόν της.

— Ποῦ κατοικεῖ ;

— Ἄ ! εἶσθε περίεργος ! αὐτὸ δὲν τὸ εἰξεύρω.

— Εἶναι λοιπὸν μυστικόν ;

— Ναὶ καὶ ὄχι. Ἐννοεῖται ὅτι ἡ νέα αὐτὴ δὲν θὰ εὐχαριστηθῇ νὰ δίδωμεν τὴν διεύθυνσίν της εἰς τὸν τυχόντα. Ὁ καθεὶς ἔχει τὰ μυστικά του, τὰς ἰδιοτροπίας του, ἂν θέλετε, καὶ αὐτὴ πρὸ πάντων θὰ ἔχῃ τὰς ἰδικάς της.

— Μοὶ ἀρνεῖσθε λοιπόν ;

Ὁ Ρωμαῖος ἐφάνη τόσον ἀμήχανος, ὥστε ἡ Ἰουλία συνεκινήθη, διότι εἶχε τὴν καρδίαν τρυφεράν.

— Ἄλλως τε, τῇ εἶπε, τί θὰ κερδίσῃς ἂν μοῦ κρύψῃς τὴν διεύθυνσίν της ; Ἠμπορῶ νὰ περιμένω τὴν ἔξοδον αὐτῆς, καὶ νὰ τὴν ἀκολουθήσω.

— Πράγματι.

— Φαίνεσθε καλὴ καὶ εἶμαι βέβαιος, ὅτι θὰ μοῦ εἰπῆτε ὅ,τι σᾶς ζητῶ.

— Θεέ μου ! εἶπεν ἡ Ἰουλία ἀκκιζομένη, δὲν θέλω νὰ σᾶς λυπήσω. Ἐν τούτοις, ἂν μάθῃ ἡ κυρία ὅτι εἶπα λέξιν, θὰ γείνῃ ἔξω φρενῶν.

— Θὰ χάσετε τὴν θέσιν σας ἴσως.

— Ὦ ! εἰξεύρω ἀρκετά, ὥστε νὰ μὴν δύνανται νὰ μὲ ἀποβάλλουν.

Ὁ Ρωμαῖος ἐπλησίασε καὶ ἔλαβε τὴν χεῖρά της, ἣν ἐκείνη δὲν ἀπέσυρεν.

Ἡ Ἰουλία δὲν ἦτο ἀγρία, καὶ ἂς τὸ ὁμολογήσωμεν, δὲν ἦτο καὶ ποσῶς ἄσχημος.

Ὑψηλή, ξανθή, τὴν ἐπιδερμίδα ἔχουσα λεπτήν, τὸ ἀνάστημα κομψὸν καὶ περιπεποιημένη εἰς ἄκρον, ἠδύνατο νὰ ἐμπνεύσῃ πόθους εἰς ἄνθρωπον ὀλιγώτερον τοῦ Ρωμαίου ἐρωτόληπτον.

— Τὴν ἀγαπᾶτε πολὺ αὐτὴν τὴν μικρὰν Σολάνζην ; εἶπε μετὰ πείσματος· δὲν εἶσθε ὁ μόνος· πρέπει νὰ σᾶς εἰδοποιήσω.

Ὁ Ρωμαῖος, ἠσθάνετο ἐπιθυμίαν νὰ θραύσῃ τοὺς δακτύλους τῆς Ἰουλίας, ἀλλ' ἐν τούτοις τοὺς ἐθώπευσε τρυφερώτερον.

— Δὲν εἰξεύρω ἂν τὴν ἀγαπῶ ἢ ἂν τὴν μισῶ, εἶπε, θέλω μόνον νὰ σχηματίσω τὴν ἀπόφασίν μου. Θέλω νὰ τὴν ἴδω διὰ νὰ μάθω τὰ ἀληθῆ αἰσθήματα αὐτῆς καὶ νὰ ἐνεργήσω κατόπιν.

— Ὦ ! ἂν κολακεύεσθε πιστεύων, ὅτι δύνασθε νὰ μάθετε τί σκέπτεται μία γυνή, εἶπεν ἀπερισκέπτως ἡ Ἰουλία, καὶ πρὸ πάντων ἡ δεσποινὶς Σολάνζη ! . . . Ἐκείνη δὲν ὁμιλεῖ ποσῶς καὶ προφυλάσσεται. Θὰ σᾶς εἴπῃ μόνον ὅ,τι κρίνει καλὸν νὰ εἴπῃ· καὶ μὲ τοῦτο τί θὰ καταλάβετε ;

Ὁ Ρωμαῖος παρετήρησε τὸ ὡρολόγιόν του.

Ὁ καιρὸς ἔφευγε, ταχὺς ὡς ἀστραπή.

Ἀλλ' ἦτο ἐκεῖ καὶ ὤφειλε νὰ μάθῃ τὰ πάντα. Ἐπανέλαβεν ὅθεν ἱκετευτικῶς:

— Ἀκούσατε, δεσποινίς . . . πῶς λέγεσθε ;

— Ἰουλία.

— Ὡραῖον ὄνομα ! Εἶμαι βέβαιος, ὅτι ἦτο δι' ἐμὲ εὐτύχημα ἡ συνάντησις αὐτή. Μὲ ἐρωτᾶτε ἂν ἀγαπῶ τὴν Σολάνζην ; Ναί· τὴν ἠγάπησα πολύ. Ἐπρόκειτο νὰ τὴν νυμφευθῶ. Ὅταν ἔφυγεν, ὀλίγον ἔλειψε νὰ τρελλαθῶ. Εἶναι τώρα ἀρκετὸς καιρὸς ἀφότου μὲ ἀφῆκε. Διὰ νὰ τὴν λησμονήσω, ἦλθον εἰς Παρισίους, ἵδρυσα κατάστημα, τὸ ὁποῖον ἐργάζεται χωρὶς νὰ ἀναμιγνύωμαι ἐγώ. Εὐτυχῶς, δὲν εἶμαι δι' αὐτὴν τὴν ἐργασίαν, διότι ἐγὼ θέλω νὰ ζήσω ἡσύχως μὲ μίαν καλὴν γυναῖκα, ἡ ὁποία νὰ μ' ἀγαπᾷ ὀλίγον, ἐνῷ ἐγὼ θὰ τὴν ἀγαπῶ πολύ.

Καὶ ἀπηύθυνε πρὸς τὴν Ἰουλίαν βλέμμα πλῆρες τρυφερότητος.

— Δὲν εἶναι ὅμως καὶ τόσῳ δύσκολον νὰ εὕρῃς μίαν τοιαύτην γυναῖκα, εἶπεν ἡ Ἰουλία, ποιοῦσα ἐκφραστικὸν διὰ τῶν χειλέων μορφασμόν.

— Ἡ γυναῖκα αὐτὴ θὰ ἦτο ἡ Σολάνζη ἐὰν ἤθελεν, ἀλλ' εἶναι ἀδύνατον.

— Ὦ ! βέβαια, εἶπεν ἡ Ἰουλία ζωηρῶς. Καὶ ποῦ εἶναι τὸ κατάστημά σας ;

— Εἰς τὸ προάστειον τοῦ Ἁγίου Ὀνωρίου : «Ὁ Πιστὸς Ἡνίοχος».

— Εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ Μιρομενίλ;

— Ἀκριβῶς.

— Τὸ εἰξεύρω ! ἐφώνησεν ἐκείνη. Εἶναι ὡραιότατον ἑστιατόριον.

Θὰ ὡμολόγει ὅτι εἶχε δειπνήσει ἐκεῖ πρό τινων ἡμερῶν ἐν ἐρωτικῇ συνοδίᾳ, ἀλλ' ἐκρατήθη ἐγκαίρως.

Ἐν τούτοις, εἰς τὸ πνεῦμά της ὁ Ρωμαῖος Τρεμὸρ ὑψώθη κατὰ πολύ.

«Ὁ Πιστὸς Ἡνίοχος» ἦτο ὡραῖον κατάστημα, καὶ εἶλκυε τὴν προσοχήν της. Ἐνόμιζεν ὅτι βλέπει ἤδη ἑαυτὴν κυρίαν τοῦ καταστήματος ἐκείνου, τόσῳ μᾶλλον, ὅσῳ ὁ Ρωμαῖος δὲν ἐγκατέλιπε τὴν χεῖρά της, ἀλλὰ τὴν ἔσφιγγε τρυφερῶς.

— Πῶς λοιπόν ; εἶναι ἰδικόν σας τὸ κατάστημα ἐκεῖνο ; ἐπανέλαβεν, εἶναι ὡραῖον· πρέπει νὰ ὠφεληθῆτε πολλά, καθὼς φαίνεται. Διατί νὰ μὴ μείνετε εἰς αὐτό ; Εἶναι καλλίτερον ἐδῶ, παρὰ εἰς τὸ χωριό. Ἐπὶ τέλους, ὅταν ἀγαπᾷ κανεὶς καὶ εἰς μίαν καλύβην εἶναι εὐτυχής.

— Εἶσαι χαριεστάτη, ἐψιθύρισεν ὁ Ρωμαῖος, ἀφ' ὅτου σὲ βλέπω ἔχω τὸ λογικόν μου ἐλευθερώτερον καὶ τὴν καρδίαν μου ἐλαφροτέραν. Γυνὴ ὡς σὺ δύναται νὰ μὲ κάμῃ νὰ λησμονήσω τὴν ἄλλην ! Καὶ σὺ ἂν ἤθελες, Ἰουλία ! . .

Καὶ ἐκείνη δὲν ἐζήτει τι καλλίτερον, τῇ ἀληθείᾳ. Ἡ φωνὴ τοῦ Ρωμαίου Τρε-

μὸρ ἐθώπευε τὸ οὖς αὐτῆς. Ὁ τόνος της ἦχει ἡδέως εἰς τὴν καρδίαν της. Ἀναμφιβόλως ἐν τῷ σταδίῳ αὐτῆς, τὸ ἀρκούντως μακρόν, διότι ἦτο τριακοντοῦτις περίπου, δὲν εἶχεν ἀπαντήσῃ τινά, ὅστις νὰ τῇ φανῇ ὡς ὁ Ρωμαῖος ὑπερήφανος, εὔρωστος, καλοκαμωμένος . . . Καὶ τὴν παρετήρει ἐκεῖνος μὲ ὄμμα τόσῳ γλυκύ, τῇ ὡμίλει τόσῳ ἡδέως, ὥστε ἐπίστευεν, ὅτι ρεῦμα συμπαθείας ὑπῆρχε μεταξύ των, τόσῳ ἰσχυρόν, ὅσῳ καὶ φυσικόν.

— Θὰ ἰδωθῶμεν πάλιν, Ἰουλία, ἂν θέλῃς, ἐπανέλαβεν ὁ Ρωμαῖος. Ἐὰν μοῦ τὸ ὑποσχεθῇς, θὰ φύγω εὐχαριστημένος.

Ἐκείνη προσεποιήθη κατ' ἀρχὰς ὅτι διστάζει· δὲν ἤθελε νὰ ὑποθέσῃ ὅτι ὑπεχώρει εἰς τὴν πρώτην παράκλησιν καὶ ἐπὶ τέλους τὸ ἀπεφάσισεν.

Πρὶν ἀναχωρήσῃ, ὁ Ρωμαῖος ἐγνώριζε κατὰ βάθος τὰ κατὰ τὴν Σολάνζην, ἐκτὸς λεπτομερειῶν τινων, ἐπίτηδες διαστραφεισῶν.

Ἡ Σολάνζη κατῴκει εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης, ἀριθ. 46. Περιεβάλλετο ὑπὸ ἀπείρων περιποιήσεων, οὐχὶ μόνον ἐκ μέρους τοῦ μαρκησίου δὲ Τανναί, ἀλλὰ καὶ ἄλλων. Ἡ Ἰουλία μάλιστα ἐφάνη λίαν ἐπιεικής, λέγουσα ὅτι τὴν ἠγάπα πολύ, καὶ ὅτι ὤφειλε νὰ ὁμολογήσῃ ὅτι ἦτο πολὺ φιλάρεσκος καὶ δὲν ἔπρεπε νὰ πιστεύῃ ὅτι ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ αὕτη εἰς τὴν πατρίδα της ἢ νὰ εὐρωτιάσῃ εἰς τὸ ἐργαστήριον καὶ ὅτι ἡ Σολάνζη ἀπέβλεπε πολὺ ὑψηλότερα. Ὅτι ἴσως δὲν ἀπεφάσισεν ἀκόμη νὰ δεχθῇ τὰς λαμπρὰς προσφοράς, τὰς ὑπὸ πολλῶν προτεινομένας, ἀλλὰ ὅτι τοῦτο τὸ ἔκαμνεν ἐξ ὑπολογισμοῦ, σκεπτομένη νὰ ὠφεληθῇ περισσότερα. Ὅτι ὡς πρὸς τὴν ἠθικήν, αὕτη δὲν ἦτο ἁγνή, διότι ἀναμφισβήτητον, ὅτι κατέστη μήτηρ καὶ ὅτι τὸ τέκνον της ἔχει παρά τινι τροφῷ εἰς Καρμέλι, εἰς ἀγαθήν τινα κηπουρόν, θείαν νεάνιδός τινος, ἐργαζομένης εἰς τὸ κατάστημα, ἥτις ἐκαλεῖτο χήρα Κυλέ.

Ἡ Ἰουλία διηγεῖτο πάντα ταῦτα ταχέως, χωρὶς σχεδὸν ν' ἀναπνεύσῃ. Σκοπὸς αὐτῆς ἦτο νὰ ἀποθαρρύνῃ τὸν Ρωμαῖον καὶ νὰ σβύσῃ τὴν τέφραν τῆς πυρρᾶς, ἣν ἡ Σολάνζη εἶχεν ἄλλοτε ἀνάψει.

Ἄλλως τε, ἡ Ἰουλία δὲν ἐψεύδετο. Ἔλεγε περίπου ὅ,τι ἐγνώριζεν. Ἐὰν δὲ μετὰ κακεντρεχείας ὡμίλει δὲν ἦτο ἀξιοκατάκριτος, διότι ἐπίστευεν ἤδη ἑαυτὴν ἀντίζηλον τῆς Σολάνζης.

Καὶ δὲν ἠδύνατο τάχα νὰ τὴν ἀντικαταστήσῃ ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ ἐγκαταλελειμένου ἐκείνου ἐραστοῦ, ὃν ἦτο ὅλως πρόθυμος νὰ παρηγορήσῃ;

Ὁ Ρωμαῖος ἀκούων αὐτήν, ἐνετύπου ἐν τῇ μνήμῃ του, τὰς ἀναγκαιούσας αὐτῷ λεπτομερείας, λησμονῶν τὰ λοιπά.

Διὰ πᾶν ἐνδεχόμενον, προὐχώρησε μέχρι τοῦ νὰ ἐναγκαλισθῇ τὴν θαλαμηπόλον, τῇ ὑπεσχέθη δὲ προσεχῆ συνέντευξιν καὶ κατῆλθε τὴν κλίμακα, ἀνακεφαλαιῶν τὰ λεχθέντα καὶ συνοψίζων αὐτὰ ὡς ἑξῆς:

— Κατοικεῖ εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης, ἀριθ. 46. Ὀνομάζεται: χήρα Κυλὲ καὶ κατοικεῖ εἰς Καρμέλι.

Ὑπὸ τὸ φῶς λαμπτῆρος, ἐσημείωσε τὰς δύο ταύτας διευθύνσεις καὶ ἔτρεξε κατόπιν εἰς τὴν ὁδὸν Σουρδιέρης.

Ἡ ὁδὸς αὕτη εἶναι παναρχαία, ἔχουσα ἑκατέρωθεν μεγάλας ἰδιωτικὰς οἰκίας, ἀνερχομένας εἰς τὴν ἐποχὴν Λουδοβίκου τοῦ ΙΓ' καὶ Ἑρρίκου τοῦ Δ'.

Εἶναι στενὴ καὶ φωτίζεται κακῶς.

Ἡ ὑπ' ἀριθ. 46 οἰκία εὑρίσκεται εἰς τὸ πέρας αὐτῆς, πρὸς τὴν ὁδὸν Πετί-Σάμπ.

Εἶναι παλαιὰ οἰκία, μὲ τρία πατώματα λίαν ὑψηλά, εἰς τὸ βάθος αὐλῆς πλακοστρώτου, ἔχουσα δύο σκιάδας ἑκατέρωθεν καὶ θύραν ἁμαξητήν, μὲ δύο θυροστάτας ἐπὶ τῆς ὁδοῦ.

Ἐνώπιον τῆς θύρας ταύτης ἐστάθμευεν ἰδιωτικὴ ἅμαξα, τῆς ὁποίας οἱ φανοὶ ἔλαμπον εἰς τὸ σκότος.

Φθὰς εἰς ἀπόστασιν εἴκοσι βημάτων ἀπ' αὐτῆς, ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἔστη ὡς εἰ ἐβλήθη ὑπὸ σφαίρας.

Ἐπὶ τῆς ἕδρας τῆς ἁμάξης ταύτης, ἀνεγνώρισε τὴν ἐπιβάλλουσαν μορφὴν τοῦ Στίπ.

Ἐπροχώρησε βραδέως πρὸς τὸν τοῖχον καὶ ἔρριψε βλέμμα ἐντὸς τῆς ἁμάξης.

Ἡ ἅμαξα ἦτο κενή, ὁ Στίπ, θὰ ἐπερίμενε βεβαίως τὸν κύριόν του.

Η'

Ἦτο τῷ ὄντι ἡ ἅμαξα τοῦ μαρκησίου δὲ-Τανναί.

Ἐγκαταλείπων τὴν προτεραίαν τὴν πριγκιπέσσαν λίαν συγκεκινημένος ὁ Ὀλιβιέρος, ἐσκέφθη κατ' ἀρχάς, ὅτι ἠκολούθησεν ἴσως σκολιὰν ὁδόν, ἀναμιχθεὶς εἰς ἐπικινδύνους ῥαδιουργίας καὶ εἰς ἀγωνιώδεις ἡδονὰς παραλελυμένου βίου, ἀντὶ νὰ εὐχαριστῆται ἐκ τῆς νομίμου καὶ ἠρέμου χαρᾶς τῆς οἰκογενειακῆς ζωῆς, ἣν θὰ καθίστα ἐπίζηλον, τὸ ἁγνὸν καὶ ἀγγελικὸν ἐκεῖνο θῦμα, ὅπερ ἐγκατελίμπανεν.

Ἀλλ' ἀπεμάκρυνε τὰς ἰδέας ταύτας ὡς ὀχληρὸν σμῆνος ζωϋφίων, ὅπερ ἐβόμβει περὶ τὴν κεφαλὴν αὐτοῦ.

Ἐγερθεὶς τὸ πρωί, ἅμα ὡς ὁ Σερβές, ἦλθε, κατὰ τὸ σύνηθες, νὰ τακτοποιήσῃ τὸν θάλαμόν του, ἡ πρώτη ἐρώτησις, ἣν τῷ ἀπηύθυνε διὰ τῆς στρυφνῆς καὶ δηκτικῆς φωνῆς του, ἦτο ἡ ἑξῆς:

— Πιστεύεις εἰς τὰ δράματα ἐκεῖνα, ἅτινα ἀποκαλοῦσι «τοῦ Μεγάλου Κόσμου», Σερβές;

Ὁ Σερβὲς ἐμειδίασεν ἐπιχαρίτως.

Δὲν εἶχεν ἰδεῖ αὐτὰ εἰμὴ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Ἀμβιγοῦ καὶ εἰς τὴν Θύραν τοῦ Ἁγίου Μαρτίνου.

Ὁ μαρκήσιος ἐπέμεινεν.

— Εἰπέ μου, δύναταί τις εὐκόλως νὰ δηλητηριάσῃ τινὰ ἐκ τῶν τῆς οἰκογενείας του;

— Ὁ κύριος μαρκήσιος σκοπεύει νὰ δολοφονήσῃ;

— Εἶναι πρόβλημα, ὅπερ θέτω πρὸς λύσιν! Ἐὰν μοὶ ἐπήρχετο τοιαύτη ἰδέα, ἢ ἂν ἐπήρχετο εἰς σέ, Σερβές;

Ὁ θαλαμηπόλος ἀπεφάνθη, μὲ τὴν συνήθη αὐτῷ εἰρωνικὴν στωμυλίαν, ὅτι ἦτο δύσκολον, ὅτι οἱ φαρμακοποιοὶ οὐδὲ τὸ ἐλάχιστον φάρμακον ἐχορήγουν ἄνευ συνταγῆς τῶν ἰατρῶν, ὅτι μόνοι οἱ ἰατροὶ ἠδύναντο σήμερον νὰ φονεύσωσιν ἀνέτως, ἀλλ' ὅτι ὑπῆρχε καὶ ἡ κακεντρέχεια τῶν χημικῶν, οἵτινες ἠδύναντο ν' ἀνακαλύψωσι τὸ δηλητήριον, ἀκόμη καὶ ὅπου δὲν ὑπῆρχεν.

Καὶ ἐπέρανε συμβουλεύων τὸν κύριόν του, ὅτι ἂν ἤθελε νὰ θέσῃ τινὰ ἐκποδών, νὰ προστρέξῃ εἰς ἄλλα μέσα, ἢ νὰ ἐφεύρῃ ἄλλην ἄγνωστον μέθοδον.

— Καὶ πάλιν, συνεπέρανε, καὶ τοῦτο εἶναι πολὺ παρακεκινδυνευμένον.

Ὁ μαρκήσιος καὶ ὁ θαλαμηπόλος αὐτοῦ συνεζήτησαν τὸ πρᾶγμα κατὰ βάθος.

Ὅταν ὁ Ὀλιβιέρος, συνελθών, ἐξήρχετο τοῦ καλλυντηρίου του, δροσερὸς ὡς τὸ ἄνθος, αἱ σκοτειναὶ ἰδέαι καὶ αἱ τύψεις τοῦ συνειδότος, αἱ ἄλλως τε λίαν ἀσθενεῖς, εἶχον διαλυθῇ, ὡς σμῆνος κοράκων. Καὶ ἐσκέφθη ὅτι ὑπῆρξεν ἴσως παίγνιον ὀνείρου, ἢ ὅτι ἡ πριγκιπέσσα ἵνα τὸν διασκεδάσῃ ἀφηγήθη αὐτῷ μῦθον τινὰ ἀραβικόν.

Τὴν σκέψιν του ταύτην παρεδέχθη ὡς ὀρθήν, ὅτε, περὶ τὴν δευτέραν μετὰ μεσημβρίαν, διελθὼν ἀντιμέτωπος πρὸς τὴν Πολωνίδα εἰς τὰ βουλεβάρτα, τῷ ἐμειδίασεν αὕτη ἐπιχαρίτως. Οὐδέποτε ἡ Βάνδα ὑπῆρξε χαριεστέρα.

Ἦτο ἐντελῶς ἤρεμος.

Ἔρριψε πρὸς τὸν ἐραστὴν αὐτῆς βλέμμα ἐκφράζων ὁλόκληρον ἐρωτικὸν ποίημα.

Ἦτο ἀδύνατον ἡ γυνὴ αὕτη μὲ τὸ ἁγνὸν μέτωπον, τὸ πραγματοποιοῦν τὸν ἰδεώδη τύπον τῆς ἀριστοκρατικῆς χάριτος, νὰ εἶχε βεβαρυμένην τὴν συνείδησιν δι' ἐγκλήματος, ὅπερ ὡδήγει εὐθὺς πρὸς τὸ κάτεργον ἢ τὸ ἰκρίωμα· δὲν ἦτο δυνατὸν νὰ ἐδολοφόνησε τὸν σύζυγόν της, ἵνα τῷ ἁρπάσῃ τὴν πλουσίαν περιουσίαν του!

Τίς θὰ τὸ ἐφανταζετο;

Ὁ Ὀλιβιέρος ἀνέμενε τὴν ἑσπέραν ἀνυπομόνως, ἀλλ' ἀπηξίου νὰ παιξῇ πρόσωπον σπουδαστοῦ, περιπλανωμένου ὑπὸ τὰ παράθυρα τῆς ἐρωμένης του.

Ἀπέφυγε τὸ ὀχληρὸν τοῦτο μέτρον.

Τὴν Φελισίδα δὲν εἶχεν εἰς τὴν διάθεσίν του; δὲν ἦτο συνένοχος καὶ ὄργανον αὐτοῦ;

Τῇ ἔγραψεν ὅθεν ἐπιστολήν, δι' ἧς τὴν παρεκάλει νὰ ἀπολύσῃ τῆς ἐργασίας τὴν Σολάνζην πρὸ τῆς δεκάτης ὥρας.

Ἡ ῥάπτρια τῶν νεωτερισμῶν εἶχε λόγους νὰ μὴ ἀρνηθῇ τοῦτο.

Ἐφρόντισε νὰ ὑποδείξῃ τῇ μαθητρίᾳ της, παραγγελίας τινάς, ἐπὶ τῆς στάσεως ἣν ὤφειλε νὰ τηρήσῃ, ἃς ἡ Σολάνζη ἤκουσεν ἀδιαφόρως. Δὲν ἦτο πλέον τὸ ἁπλοῦν καὶ δειλὸν παιδίον τοῦ Ἐλάφων-Περάματος. Τὸ αἷμα τῆς μητρός της ἔβραζεν ἤδη εἰς τὰς φλέβας της, ἐν ὅλῃ τῇ ζωηρότητι τῆς εἰκοσαετοῦς αὐτῆς ἡλικίας.

Τὸ δωμάτιόν της ἔκειτο εἰς τὸ ἀνώτατον πάτωμα τοῦ οἴκου, εἰς τὸ βάθος τῆς αὐλῆς.

Ἦτο εὐρύχωρος καὶ καλῶς πεφωτισμένος θάλαμος, ὑπὸ μεγάλου ἠνεῳγμένου παραθύρου εὑρισκομένου ἐπὶ τῆς στέγης, φατνωμένος ὑπὸ δρυὸς μέχρι τῶν ἐρεισμάτων αὐτοῦ, κεκαλυμμένος δὲ ὑπὸ τεφροχρόου παχέως μὲ τετράγωνα ὑφάσματος, δι' οὗ κατασκευάζουσι τοὺς σάκκους, μέσον βεβαίως ἐν χρήσει προτοῦ ἀνακαλυφθῇ ὁ ἔντυπος χάρτης.

Οὐδὲν εἶχεν ἴσως μεταβληθῇ πρὸ αἰῶνος ἐν τῷ ὑπερῴῳ ἐκείνῳ.

Καὶ ἐν τούτοις ἡ θέα αὐτοῦ ἦτο εὐάρεστος καὶ σχεδὸν εὐπρεπής.

Παραπετάσματα ἐκ τοῦ αὐτοῦ ὑφάσματος, δι' οὗ ἐκοσμοῦντο οἱ τοῖχοι, ὑπῆρχον εἰς τὸ παράθυρον καὶ τὴν κλίνην.

Ἡ ἐπίπλωσις αὐτοῦ ἦτο ἁπλουστάτη, δύο ἕδραι κεκαλυμμέναι διὰ βαμβακεροῦ ὑφάσματος, δύο καθίσματα, μία τράπεζα, μικρὸν ὡρολόγιον ἐκ λευκοῦ μαρμάρου ἐπὶ τῆς ἑστίας καὶ δύο κηροστάται χάλκινοι, ἰδοὺ τὸ πᾶν.

Τὸ καλωπιστήριον αὐτῆς, εὐρύχωρον σχεδὸν ὅσον καὶ ὁ θάλαμος, ἦτο ἐπιπλωμένον μετά τινος φιλαρεσκείας.

Εἶχε τακτοποιήσει τοῦτο ἡ Φελισὶς διὰ τὴν προστατευομένην αὐτῆς, συμφώνως τῇ παραγγελίᾳ τοῦ μαρκησίου.

Καθ' ἣν στιγμὴν τὴν ἀπέλυεν, ὀλίγον πρὸ τῆς ἀναχωρήσεως τῶν ἄλλων ἐργατίδων, τῇ ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς τὴν σύστασιν ἐκείνην, δι' ἣν δὲν θὰ ἐκολακεύετο ποσῶς ὁ μαρκήσιος ἐὰν τὴν ἤκουεν.

— Ἐπιμονὴ καὶ θάρρος, καὶ οὕτω θ' ἀνταλλάξῃς, ἐὰν θελήσῃς τὸ ὑπερῷόν σου, μὲ ἓν μέγαρον.

Ἱκανοποιεῖ οὕτω τὰς μνησικακίας αὐτῆς πρὸς πάντας τοὺς γεννηθέντας μὲ τίτλον τινὰ ἢ περιουσίαν. Ἡ ἀξιοθρήνητος κατάστασις τῆς παιδικῆς αὐτῆς ἡλικίας, τῆς διελθούσης ἐν τῷ θυρωρείῳ τῆς ὁδοῦ Μπουλέ, τῇ εἶχε πληγώσῃ τὴν καρδίαν.

Ἀλλ' ἐπεθύμει νὰ κερδίσῃ τὸ ὑποσχεθὲν ποσόν. Δὲν ἦτο ἄλλως τε αὐτὴ ἡ ἐνθαρρύνουσα τὴν Σολάνζην νὰ ἐπιμείνῃ!

Τὴν ἀρετὴν δὲν ἐγνώριζεν, εἰμὴ κατ' ὄνομα καὶ ὀλίγον τὴν ἐξετίμα.

Ὁ Ρωμαῖος Τρεμόρ, ἔστη ὀλίγα βήματα μακρὰν τοῦ ὀχήματος τοῦ κυρίου Τανναί, ὅπερ ἐσταμάτησε πρὸ τῆς οἰκίας τῆς Σολάνζης.

Ὁ μαρκήσιος εἰσῆλθεν εἰς αὐτὴν καὶ ἠρώτησε τὸν θυρωρόν, οὗ τὸ σκοτεινὸν φυλακεῖον ἔκειτο πρὸς τὰ δεξιὰ τῆς ἀμαξητῆς θύρας:

— Ἡ δεσποινὶς Φαρζεάς;

— Εἰς τὸ τέταρτον, πρὸς τὸ βάθος τοῦ διαδρόμου· εἰς τὴν ἀπέναντί σας θύραν.

Ὁ κύριος δὲ Τανναὶ δὲν ἦτο συνειθισμένος νὰ ἐπισκέπτηται ἄτομα κατοικοῦντα εἰς τοιαῦτα μέτρια οἰκήματα. Καὶ ἐν τούτοις ἡ καρδία του ἔπαλλε σφοδρῶς, ὅτε ἀνέβαινε τὴν λιθίνην κλίμακα, μὲ τὰς σιδηρὰς κιγκλίδας, τῆς ὁποίας αἱ βαθμίδες, κατεφθάρησαν ὑπὸ τῶν βημάτων πέντε ἢ ἓξ γενεῶν. Ἴχνη ὑγρασίας διεκρίνοντο τῇ δε κακεῖσε, ἀλλ' ἐν τῷ συνόλῳ της ἡ οἰκία αὕτη δὲν ἦτο ἄμοιρος μεγαλοπρεπείας, βεβαίως δὲ θὰ ἐδαπανήθησαν πολλὰ δι' αὐτήν, ἥτις ἀναμφιβόλως θὰ ἐστέγασεν ἄλλοτε οἰκογενείας δικανικῶν, συμβούλων ἢ εἰσαγγελέων.

Ὁ μαρκήσιος ἔκρουσεν εἰς τὴν ὑποδειχθεῖσαν αὐτῷ θύραν, ἥτις εὑρίσκετο εἰς τὸ βάθος διαδρόμου ἐκ μαρμαροκονίας, τῆς ὁποίας αἱ φλέβες ἐξηλείφθησαν πρὸ πολλοῦ.

Ἡ Σολάνζη ἐλθοῦσα ἠνέῳξεν αὐτήν.

Ἡ λυχνία, ἣν ἐκράτει ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς αὐτῆς, καὶ ἧς ἡ ὑελίνη σφαῖρα ἦτο κεκαλυμμένη ἐκ χαρτίνου τριχάπτου, ἐφώτιζε τὴν βαθύχρουν κόμην της, καὶ τοὺς ὡραίους ὀφθαλμούς της, οἵτινες ἐφαίνοντο μέλανες, ἐν τῷ ὠχρῷ προσώπῳ αὐτῆς, τῷ τεταραγμένῳ ἐκ τῆς συγκινήσεως.

Δὲν ἐπρόφερε λέξιν· ἀπέθηκε τὴν λυχνίαν ἐπὶ τῆς τραπέζης, ἔδειξεν ἕδραν εἰς τὸν μαρκήσιον, αὕτη δὲ ἐκάθισεν εἰς τὴν ἑτέραν, φροντίζουσα νὰ θέσῃ τὴν τράπεζαν μεταξὺ αὐτῆς καὶ τοῦ ἐπισκέπτου της.

Ἐφόρει ἀκόμη τὴν ἐσθῆτα, ἣν ἔφερεν εἰς τὸ ἐργαστήριον, ἁπλῆν μελανὴν ἐσθῆτα λεπτοτάτην, κεκομμένην λοξῶς καὶ εἰς ὀξὺ ἀπολήγουσαν περὶ τὸν λαιμόν, τὸν ἔχοντα περιλαίμιον ἐκ τριχάπτων.

Περιέμενεν ἔχουσα τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμικλείστους, τὸ μέτωπον σύνοφρυ καὶ εἰς τὰ χείλη ἔκφρασιν περιφρονήσεως.

Ὁ Ὀλιβιέρος τὴν παρετήρησε σιγῶν ἐπ' ὀλίγον.

Μυρίαι ἐπιθυμίαι, μὴ ἱκανοποιηθεῖσαι, τῷ ἔδακνον τὴν καρδίαν.

[Ἕπεται συνέχεια.] *Κ.

ΕΙΣ ΤΟ ΠΡΟΣΕΧΕΣ:

ΤΟ ΛΕΥΚΟΝ ΑΙΝΙΓΜΑ

Διήγημα Marc de Chandplaix

Α. ΔΟΥΜΑ (ΥΙΟΥ)

ΑΝΤΩΝΙΝΑ

[Συνέχεια]

Ὅτε ἡ Ἀντωνίνα εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, ἡ κυρία Δεπερὲ συνδιελέγετο μετὰ τοῦ ταγματάρχου Δεμορτών, τῆς συζύγου, τῆς θυγατρός του, τοῦ κυρίου Δεβὼ καὶ τοῦ Γουσταύου.

— Μῆτέρ μου, εἶπεν αὐτῇ ἡ Ἀντωνίνα, ὁ Ἐδμόνδος θέλει νὰ σας ἴδῃ· θέλει νὰ σας ἐπιπλήξῃ, διότι εὗρε ἐμὲ μόνην πλησίον του.

Τὸ πρόσωπον τῆς μητρὸς ἐφαιδρύνθη ὑπὸ μειδιάματος χαρᾶς.

Ἡ κυρία Δεπερὲ ἔδραμε παρὰ τῷ υἱῷ της.

— Μὲ συλλογίζεσαι λοιπὸν πάντοτε, ἀγαπητόν μου παιδί; εἶπεν αὐτῷ.

— Φίλησέ με δυνατά, καλή μου μητέρα, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, περιβάλλων διὰ τῶν ἰσχνῶν βραχιόνων του τὸν τράχηλον τῆς κυρίας Δεπερέ· τὰ φιλήματά σου μοι ἀποδίδουν τὴν ζωήν.

— Ἐσώθη! ἐσώθη! ἐψιθύριζεν ἡ μήτηρ. Ὁ κύριος Δεβὼ τὸ ἔλεγε πρὸ ὀλίγου ἀκόμη. Ἀλλ' εἶναι ἀληθές, Θεέ μου;

Καὶ ἠσπάζετο τὸ τέκνον της.

— Εἶναι κανεὶς εἰς τὴν αἴθουσαν; ἠρώτησεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Μάλιστα, εἶναι ὁ ταγματάρχης Δεμορτών.

— Τί πρᾶγμα εἶναι ὁ ταγματάρχης αὐτός;

— Ἐξαίρετος ἀνήρ, ὅστις ἔρχεται καθ' ἑκάστην νὰ λαμβάνῃ εἰδήσεις περὶ σοῦ μετὰ τῆς συζύγου καὶ τῆς θυγατρός του, ὡραίας ὑψηλῆς δεκαεξαετοῦς κόρης. Ὁ κύριος Δεβὼ ἔχει τὰς συνηθείας του... Εἰς Παρισίους ἐπήγαινε νὰ βλέπῃ τοὺς ἀσθενεῖς του· τὸ ἑσπέρας ἐδέχετο κόσμον καὶ ἔπαιζε τὸ οὐίστ του. Ἐδῶ ἔχανεν ὀλίγον τὰ νερά του. Κατὰ τὰς πρώτας ἡμέρας τῆς ἀσθενείας σου, σὺ ἦσο ἀρκετὴ ἐνασχόλησις δι' αὐτόν, ἀγαπητόν μοι τέκνον· ἀλλὰ τώρα ποῦ εἶσαι καλά, ἐντελῶς καλά... διότι δὲν ὑποφέρεις πλέον, δὲν εἶν' ἔτσι;..

— Ὄχι, καλή μου μητέρα, ἡσύχασε.

— Λοιπὸν ὁ καϋμένος ὁ ἄνθρωπος εὑρίσκει τὰς ἑσπέρας μακράς, καὶ θέλει νὰ διασκεδάζῃ ὀλίγον. Παίζει λοιπὸν τὸ πικέτο ἢ τὸ τάβλι του μὲ τὸν ταγματάρχην. Ἐνίοτε, διὰ νὰ τὸν εὐχαριστήσω, παίζομεν οὐίστ, τὸ ὁποῖον ἔμαθα. Τοῦτο δὲν μὲ διασκεδάζει πολύ, θὰ προετίμων δὲ νὰ εἶμαι πλησίον σου· ἀλλὰ τόσα ἔπραξεν ὑπὲρ ἡμῶν, ὥστε καὶ ἐγὼ εἰμπορῶ νὰ κάμνω τοῦτο χάριν αὐτοῦ. Καὶ τὴν ζωὴν αὐτὴν ἐάν μου ἐζήτει, θὰ τῷ τὴν ἔδιδον.

— Καὶ ὁ Γουσταῦος, μητέρα, θὰ στενοχωρεῖται βέβαια πολὺ ἐδῶ;..

— Διόλου μάλιστα· ἱππεύει μετὰ τοῦ ταγματάρχου καὶ τῆς θυγατρός του· κάμνουν ἐκδρομὰς καὶ διασκεδάζουν ὀλίγον. Τοῦτο ἐπιτρέπεται βέβαια, ἀφοῦ εἴμεθα ἥσυχοι διὰ σέ. Ὅταν δυνηθῇς νὰ σηκωθῇς ταχέως, ἐντὸς ὀκτὼ ἡμερῶν, θὰ ἔρχεσαι εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ θὰ παίζῃς μαζῆ μας. Ὑπάρχουν ἀκόμη ὡραῖαι ἡμέραι δι' ἡμᾶς ἐπὶ τῆς γῆς, παιδί μου.

— Πτωχή μου μητέρα!.. εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος, θεωρῶν προσεκτικῶς τὴν κυρίαν Δεπερέ, παρὰ τῇ ὁποίᾳ ἡ εὐτυχία, ἣν ἠσθάνετο ἀπό τινων ἡμερῶν, δὲν εἶχε δυνηθῇ νὰ ἐξαλείψῃ τὰ ἴχνη τῶν ὅσων εἶχεν ὑποφέρῃ.

— Ναί, εἶπεν αὕτη, εἶμαι ὀλίγον παρηλλαγμένη· ἔχω μερικὰς τρίχας ὑπολεύκους, τὰς ὁποίας δὲν ἐγνώριζες πρὸ τῆς ἀσθενείας σου. Ἀλλὰ δὲν εἶναι τίποτε, καὶ ἔχω εἰς τὴν καρδίαν μου ἐλπίδα καὶ νεότητα αἰωνίαν.

Ταῦτα λέγουσα ἡ κυρία Δεπερὲ ἠσπάζετο καὶ πάλιν τὸν υἱόν της, μὴ δυνηθέντα νὰ κρατήσῃ δάκρυά τινα ξηρανθέντα ἐν μέσῳ τῶν δύο ἀσπασμῶν.

ΚΓ'

Ὁ Γουσταῦος εἶχε τηρήσῃ τὴν Νισσέτταν ἐνήμερον τῶν διαφόρων φάσεων τῆς

ἀσθενείας τοῦ Ἐδμόνδου. Αἱ ἡμέραι, καθ' ἃς ἡ ῥάπτρια ἐλάμβανεν ἐπιστολὰς ἐκ Νικαίας, ἦσαν ἡμέραι ἑορτῶν δι' αὐτήν. Ἀπὸ τῆς ἐσπευσμένης ἀναχωρήσεως τοῦ νεανίου ἡ Νισσέττα δὲν διεσκέδασε μεγάλως, οὐδαμῶς μάλιστα. Ὅπως εὐαρεστήσῃ τῷ Γουσταύῳ, ὅπως ἀνήκῃ μᾶλλον αὐτῷ, εἶχεν ἀπαρνηθῇ τὰς ἀρχαίας αὐτῶν γνωριμίας, ἐκείνου δὲ ἀπελθόντος, οὐδεὶς ἤρχετο νὰ ἴδῃ αὐτήν.

Ἡ Νισσέττα κατ' ἀρχὰς ἔκλαυσε πολύ, ἔπειτα, μαθοῦσα ὅτι ὁ Ἐδμόνδος εὑρίσκετο ἐκτὸς κινδύνου, ἐχάρη διττῶς ἐπὶ τούτῳ, πρῶτον διότι εἰς φίλος, ὃν ἠγάπα, δὲν θ' ἀπέθνησκε, δεύτερον διότι, τοῦ Ἐδμόνδου θεραπευθέντος, ὁ Γουσταῦος θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπανέλθῃ παρ' αὐτῇ.

Ἔγραψε πρὸς τὸν Δωμὼν ἐπιστολήν, ἐν ᾗ ἐξέθετε λεπτομερῶς ἁπάσας τὰς στενοχωρίας της καὶ ἐν ᾗ ἐξέφραζεν αὐτῷ ἅπασαν τὴν εὐτυχίαν, ἧς θ' ἀπήλαυεν ἐπαναβλέπουσα αὐτόν.

Ὁ Γουσταῦος ἔλαβε τὴν ἐπιστολήν, τὴν ἀνέγνωσεν, ἀνέγνωσεν αὐτὴν ἐκ νέου δὶς ἢ τρίς, καὶ θέτων αὐτὴν ἐν τῷ θυλακίῳ, εἶπε μετ' ἀληθοῦς συγκινήσεως :

— Δυστυχής, Νισσέττα!..

Μεθ' ὃ ἀπεκρίθη αὐτῇ ὅτι ὁ Ἐδμόνδος ἦτο ἀκόμη τόσον ἀδύνατος, ὥστε εἶχεν ἀνάγκην πάντων τῶν φιλούντων αὐτὸν καὶ ὅτι εὐθὺς ὡς ἡ ἀνάρρωσίς του ἐτρέπετο ὁριστικῶς ἐπὶ τὰ βελτίω θὰ ἐπανήρχετο εἰς Παρισίους.

Ἐλησμονήσαμεν, ἄλλως δὲ οὐδ' εἴχομεν ἀνάγκην νὰ εἴπωμεν μέχρι τοῦδε, ὅτι ὁ ἐπιθανάτιος, ἐπανερχόμενος εἰς τὴν ζωὴν καὶ εὑρίσκων τὸν Γουσταῦον παρὰ τὸ προσκεφάλαιόν του, ἐν μέσῳ τῆς μητρὸς καὶ τῆς συζύγου του, εἶχεν εὐχαριστήσῃ τῷ Θεῷ ἐπὶ τῇ τρίτῃ ταύτῃ παραμυθίᾳ, ἣν τῷ ἀπέστειλεν.

Ὡς εἴδομεν ἐν τῷ προηγουμένῳ κεφαλαίῳ, οὐδὲν ὑπῆρχε πλέον τὸ ἐπίφοβον ἐν τῇ ἀσθενείᾳ τοῦ Ἐδμόνδου· ἔμεινεν ἡ νόσος, ὑφ' ἧς ἦτο προσβεβλημένος ἀπὸ παιδὸς καὶ ἣν ὁ κύριος Δεβὼ ἤθελε νὰ ἐξαφανίσῃ.

Προανήγγειλε λοιπὸν τῷ ἀσθενεῖ ὅτι θὰ διήρχετο τοὐλάχιστον τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας, χωρὶς νὰ ἐξέλθῃ, ἐν τῇ μικρᾷ αὐτοῦ οἰκίᾳ καὶ ὅτι ἐβασίζετο ἐπὶ τοῦ χρόνου τούτου, ὅπως τὸν θεραπεύσῃ ἐντελῶς.

Ὁ Ἐδμόνδος ὑπήκουσεν. Τίς δὲν θὰ ὑπήκουεν ἐν τῇ θέσει του, ἀφοῦ τοσοῦτον ἠγαπᾶτο ;

Ἐπεζήτησαν λοιπὸν χάριν τοῦ ἀσθενοῦς ὅλας τὰς διασκεδάσεις, αἵτινες ἠδύναντο νὰ ἔλθωσι πρὸς αὐτόν, ἀφοῦ πρὸς στιγμὴν δὲν ἠδύνατο νὰ ὑπάγῃ οὗτος πρὸς ἐκείνας.

Αἱ διασκεδάσεις αὗται ἦσαν δι' αὐτὸν αἱ αὐταὶ καὶ διὰ πάντα ἀναρρωνύοντα.

Ἐφ' ὅσον δὲν ἠδύνατο νὰ ἐγερθῇ, ἡ Ἀντωνίνα ἔμενε πλησίον του ἀδιακόπως, ἀναγινώσκουσα, ἐργαζομένη, ὁμιλοῦσα καὶ διακόπτουσα συχνάκις τὸ ἔργον της, ὅπως ἐπιθέσῃ τὴν κεφαλὴν ἐπὶ τῆς κλίνης τοῦ Ἐδμόνδου, ὅστις ἔλυε τὴν κόμην της καὶ ἐθώπευεν αὐτὴν ἐπὶ ὥρας πολλάς.

— Ἠξεύρεις ὅτι θὰ διηρχόμην εὐχαρίστως οὕτω τὸ ἐπίλοιπον τῆς ζωῆς μου! ἔλεγεν αὐτῇ. Ὑπάρχει εὐτυχία μεγαλειτέρα τῆς ἰδικῆς μου ; Σὲ βλέπω, σὲ ἀκούω· ὁ κόσμος δι' ἐμὲ ἔγκειται εἰς τὰς δύο ταύτας λέξεις. Πρὸς τί τὸ λοιπὸν τῆς γῆς ; Πρὸς τί ὁρίζοντες ἄλλοι ; Εἰς τί χρησιμεύει νὰ ζητήσω ἄλλους οὐρανοὺς καὶ ἄλλους ἀνθρώπους ; Ἔχω ἀνάγκην ἄλλου τινὸς πλὴν τῆς χειρός σου, θλιβούσης ἠδέως τὴν ἰδικήν μου ; Ἡ μήτηρ μου καὶ σύ, ἡ ἤρεμος αὕτη οἰκία, ἡ περιωρισμένη αὕτη θέα, ὁ πρὸ τῶν ποδῶν μας ἑλικοειδὴς περίπατος, ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν αἱ ἐπισκέψεις ἢ τὰ γράμματα τοῦ Γουσταύου, δὲν θὰ ἦσαν ὁ ἐπίγειος παράδεισος ; Ἀλλὰ σὺ θὰ ἠὐχαριστεῖσο ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης;

— Τὰ πάντα δὲν θὰ μοῦ ἦσαν εὐχάριστα μαζῆ σου, Ἐδμόνδε μου πολυφίλητε ;

— Τρελλοὶ πάντες οἱ ζητοῦντες ἐν τῇ ζωῇ ἄλλας ἀπολαύσεις πλὴν τῶν τῆς καρδίας καὶ τῆς γλυκείας οἰκειότητος! Καὶ ὁ πατήρ σου, ὅστις μοι ὑπόσχεται σχεδὸν μακρὰ ἔτη . . .

— Θά σε σώσῃ, καὶ αἱ ὀχληραὶ περὶ θανάτου ἰδέαι σου θὰ ἐξαφανισθῶσιν.

— Ἠξεύρεις τί θὰ κάμωμεν τότε; Θάγοράσωμεν ἐν Ἐλβετίᾳ ἢ ἐν Ἰταλίᾳ λευκήν τινα οἰκίαν, μονήρη, ἄγνωστον, κεκρυμμένην ὡς φωλεὰ ἐν δένδρῳ ἢ κατοπτριζομένην ἐν τῷ ὕδατι κυανῆς λίμνης, διότι ἐδῶ θὰ εἴχομεν πάντοτε ἐνώπιον ἡμῶν τὸ θέαμα τοῦ θανάτου τῶν ἄλλων. Θὰ κλεισθῶμεν ἐκεῖ ἡ μήτηρ μου, σὺ καὶ ἐγώ. Τί θὰ λέγωσι καὶ τί θὰ κάμνωσιν οἱ ἄλλοι, ἡμεῖς οὐδέποτε θὰ ἐνασχολούμεθα. Θὰ κρύψωμεν τὴν εὐτυχίαν μας ἀπὸ τὰ ὄμματα ὅλων, θὰ διάγωμεν μονήρεις καὶ χωρὶς οὐδεὶς νὰ δύναται νὰ ἴδῃ ἐξ ἡμῶν ἄλλο πλὴν τῆς χαρᾶς ἐκ τῆς ὁποίας θάκτινοβολῶσι τὰ πρόσωπά μας. Τὰ τέκνα ἡμῶν, ὁ Θεὸς θά μας δώσῃ ἴσως τοιαῦτα, θὰ μεγαλώσωσι μεταξὺ τῶν γονέων των καὶ τῆς φύσεως, θαύξηθῶσι πρὸς τὸ ἀγαθόν. Ὁ αὐτὸς τάφος θά μας ἑνώσῃ, ὡς μας ἥνωσεν ὁ αὐτὸς ἔρως. Θάναπαυθῶμεν ἀμφότεροι ἐπί τινος γηλόφου, φιλουμένου ὑπὸ τοῦ ἡλίου, καὶ ὁ βοσκός, ὅστις, θὰ διέρχηται παρὰ τὸ μνῆμα ἡμῶν, ὁδηγῶν τὸ ποίμνιόν του, θὰ λέγῃ : «Ὑπῆρξαν εὐτυχεῖς.» Πᾶσα ἄλλη φιλοδοξία εἶναι παραφροσύνη, βλέπεις ;

Ἡ Ἀντωνίνα, ἀκούουσα τοῦ συζύγου λαλοῦντος οὕτως, ἐλάμβανε τὰς χεῖράς του, προσμειδιῶσα αὐτῷ. Πᾶν ὅ,τι ἔλεγε θὰ ἠδύνατό τις νὰ πιστεύσῃ, ὅτι θάνεγίνωσκεν ἐν τῇ καρδίᾳ τῆς γυναικός του, διότι τοῦτο ἦτο ἡ πραγματοποίησις τοῦ ὀνείρου, ὅπερ αὕτη ἐσχημάτιζεν ἀδιαλείπτως. Ἀνενέουν αὐτὸ καθ' ἑκάστην.

Ἐπὶ τέλους ὁ κύριος Δεβὼ ἐπέτρεψεν εἰς τὸν ἀσθενῆ του νὰ ἐγερθῇ καὶ προσέλθῃ εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου εἰσῆλθε στηριζόμενος ἔνθεν μὲν ἐπὶ τῆς Ἀντωνίνης, ἔνθεν δὲ ἐπὶ τῆς μητρός του.

Ἦτο λίαν παρηλλαγμένος...

Εἶχε τὴν ὠχρότητα τοῦ μαρμάρου, αἱ παρειαί του εἶχον κοιλανθῇ, οἱ ὀφθαλμοί του, οὓς ἡ ἰσχνότης τοῦ προσώπου καθίστα ἔτι μεγαλειτέρους, ἔλαμπον δι' ὅλου τοῦ νέου πυρὸς τῆς ζωῆς, ἡ μακρὰ ξανθὴ κόμη του ἦτο ἐρριμένη πεφροντισμένως πρὸς τὰ ὀπίσω, καὶ τὸ μειδίαμα, τὸ καταυγάζον τὸ ὠχρὸν ἐκεῖνο πρόσωπον, ἦτο ἡδύ, χαρίεν καὶ συμπαθές, ὡς ἡ ψυχὴ ἧς ἦτο ἡ ἀντανάκλασις.

Βλέποντες τὸν Ἐδμόνδον εἰσερχόμενον, οἱ ἐν τῇ αἰθούσῃ ἠγέρθησαν καὶ ἦλθον πρὸς αὐτόν. Ἦσαν ἐκεῖνοι, οὓς ἔχομεν ἤδη γνωρίσῃ.

— Ἠξεύρω, κύριε, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος τῷ ταγματάρχῃ, μεθ' ὁπόσης εὐμενοῦς μερίμνης ἔρχεσθε καθ' ἑκάστην νὰ ζητῆτε εἰδήσεις περὶ ἐμοῦ, ἐπιτρέψατέ μοι λοιπὸν νά σας εἶμαι εὐγνώμων ἐπὶ τούτῳ καὶ νά σας τείνω τὴν χεῖρα ὡς εἰς φίλον.

Ὁ ταγματάρχης ἔθλιψε μετὰ συγκινήσεως τὴν χεῖρα, ἣν ἔτεινεν αὐτῷ ὁ ἀσθενής.

— Εἴχετε τὴν καλωσύνην, κυρία καὶ δεσποινίς, ἐξηκολούθησεν ὁ Ἐδμόνδος, ἀπευθυνόμενος πρὸς τὴν κυρίαν Δεμορτὼν καὶ τὴν θυγατέρα της, νὰ κρατῆτε συντροφίαν εἰς τὴν μητέρα μου καὶ νὰ τὴν ὑποστηρίζητε ἐν τῇ θλιβερᾷ δοκιμασίᾳ, ἣν ὑπέστη πρό τινος. Ἀναμένω μετὰ σπουδῆς τὴν στιγμήν, καθ' ἣν θὰ δύναμαι καὶ ἐγὼ νά σας ἐπισκέπτωμαι συνεχῶς. Ἡ συντροφία ἀσθενοῦς δὲν εἶναι ἐπαγωγός, ἐν τούτοις ἐλπίζω ὅτι κατὰ τὸ διάστημα τῆς καθείρξεως, εἰς τὴν ὁποίαν ὁ ἀγαπητός μοι ἰατρὸς μὲ καταδικάζει ἀκόμη, θὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ ἔρχεσθε νά μας ἐπισκέπτεσθε ἐνίοτε.

— Ἡ ἀγαθὴ ὑμῶν μήτηρ ἦτο πολὺ ἀνήσυχος, εἶπεν ἡ σύζυγος τοῦ ταγματάρχου, καὶ μεθ' ὅλην ἡμῶν τὴν ἀφοσίωσιν εἴμεθα λίαν ἀνεπαρκεῖς ἡ Λαυρεντία καὶ ἐγώ, ὅπως τὴν ἀποσπῶμεν ὀλίγον ἀπὸ τῶν φόβων της.

— Ὅλα αὐτὰ ἐτελείωσαν εὐτυχῶς, δὲν εἶν' ἔτσι, ἰατρέ ; εἶπεν ἡ κυρία Δεπερὲ τῷ κυρίῳ Δεβώ.

— Ἔστε ἥσυχος, ὑπέλαβεν οὗτος, τὰ πάντα θὰ βαδίσουν καλῶς.

Ὁ Ἐδμόνδος, τείνας τὰς χεῖρας τῷ Γουσταύῳ καὶ τῷ πατρὶ τῆς Ἀντωνίνης, ἐκάθησεν ἐπὶ μεγάλου ἀνακλίντρου, οὗτινος τὰ προσκεφάλαια εἶχεν ἑτοιμάσῃ ἡ ἡ μήτηρ του.

— Ἂς μὴ διακόπτω τὴν συνδιάλεξιν, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος. Σπεύδω νἀναμιχθῶ εἰς αὐτήν.

— Δὲν αἰσθάνεσαι νὰ εἶσαι κουρασμένος ; τῷ εἶπε χαμηλοφώνως ἡ κυρία Δεπερέ.

— Ὄχι ἀκόμη, καλή μου μῆτερ, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος μειδιῶν, εἶμαι δυνατώτερος ἀφ' ὅ,τι νομίζεις.

Καὶ ἀφῆκε τὴν χεῖρά του ἐν τῇ χειρὶ τῆς μητρός του.

— Διηγούμην εἰς τὸν ἰατρὸν καὶ τὸν κύριον Δωμών, ἀπεκρίθη ὁ ταγματάρχης εἰς τὸν Ἐδμόνδον, πῶς ἤλθομεν νὰ κατοικήσωμεν ἐδῶ, καὶ ἡ κυρία Δεμορτὼν καὶ ἐγὼ μάτην ἐζητοῦμεν τοὺς λόγους

τῆς διαμονῆς ἡμῶν εἰς τὴν ἔρημον αὐτήν. Ἡ μικρὰ οἰκία, εἰς τὴν ὁποίαν κατοικοῦμεν, μᾶς ἐφάνη χαριεστάτη καὶ ἐγκατέστημεν εἰς αὐτήν. Λατρεύω τὸ ἀπροσδόκητον ἐγώ. Αἱ συχναὶ μεταθέσεις μου ἐν τῷ στρατῷ μὲ ἔκαμαν νὰ ποκτήσω ὡς αἰωνίαν ἀνάγκην τὴν συχνὴν ἀλλαγὴν κατοικίας. Μετὰ ἓξ μηνῶν διαμονὴν εἴς τινα τόπον στενοχωροῦμαι, καὶ ἀνάγκη νὰ ὑπάγω ἀλλαχοῦ.

Ὁ Ἐδμόνδος, καίπερ ἀκούων τὸν ταγματάρχην, ἐπεθεώρει τὰ πρόσωπα, μεθ' ὧν ἐγνωρίζετο καὶ τὰ ὁποῖα δὲν ἀνεγράψαμεν ἔτι λεπτομερῶς.

Ὁ κύριος Δεμορτὼν ἦτο πεντηκοντούτης περίπου. Ἔφερεν ἐπὶ τοῦ προσώπου πάντα τὰ σημεῖα, ἐξ ὧν διακρίνεται ὁ στρατιωτικός. Εἶχε μεγάλους μύστακας καὶ τὴν κόμην ἐν χρῷ κεκαρμένην· τὸ βλέμμα του ἐξεδήλου εἰλικρίνειαν, αἱ παρειαί του ἦσαν ὀλίγον ἐρυθρωπαί, οἱ ὀδόντες του ὡραῖοι, τοῦθ' ὅπερ παρεῖχε ζωηρότητα εἰς τὴν φυσιογνωμίαν του· ἦτο ὑψηλός, ἐφόρει μακρὰν ρεδιγκόταν, εἰς τῆς ὁποίας τὴν κομβιοδόχην ἦτο προσηρτημένη ταινία ἀξιωματικοῦ τῆς Λεγεῶνος τῆς Τιμῆς. Ἀγαθὸς ἀνὴρ καθ' ὅλην τὴν εὐγενῆ σημασίαν τῆς λέξεως, ὁ ταγματάρχης εἶχε τὴν εὐφυΐαν νὰ μὴ λαλῇ ποτὲ περὶ τῶν μαχῶν του μηδὲ περὶ τῶν πληγῶν του, καὶ ὅμως εἶχεν ἐπὶ τοῦ μετώπου οὐλήν, ἥτις δι' ἄλλον ἠδύνατο νὰ εἶναι πηγὴ μακρᾶς ἱστορίας.

Ἡ κυρία Δεμορτὼν ἦτο τεσσαράκοντα καὶ ὀκτὼ ἐτῶν περίπου. Εἶχεν ἤδη τοὺς τρόπους πάσης γραίας γυναικός. Ἐφόρει δίοπτρα καὶ ἔπλεκεν. Ἦτο ἐνδεδυμένη συχνότατα δι' ἐσθῆτος ὑποπρασίνου καὶ ἔφερε κεκρυφάλους, ὡς ἠγάπα αὐτοὺς ἡ κυρία Ἀγγελική, ἡ ἀρχαία ἡμῶν γνώριμος, ἣν ἀπό τινος χρόνου ἐχάσαμεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν μας, καὶ ἥτις, μείνασα ἐν Παρισίοις ὡς διευθύντρια τῆς οἰκίας τοῦ κυρίου Δεβώ, δὲν εἶχε παύσῃ μεταβαίνουσα ἑκάστην πρωΐαν, ὅπως ψιθυρίσῃ μίαν δέησιν εἰς Ἅγιον Θωμᾶν τὸν Ἀκινάτον ὑπὲρ τῆς θεραπείας τοῦ συζύγου τῆς Ἀντωνίνης. Ἡ κυρία Δεμορτὼν πρέπει νὰ ὑπῆρξεν ὡραία. Εἶχε διατηρήσῃ ἀπὸ τὸν χρόνον ἐκεῖνον τὸ δέρμα δροσερὸν καὶ τὰς χεῖρας ἐκτάκτως λευκάς. Εἶχεν εὐτραφίαν λίαν εὐάρεστον καὶ παρέχουσαν τὴν ἀρίστην ἰδέαν περὶ τῆς ὑγείας καὶ τῆς ὑγιεινῆς διαίτης αὐτῆς.

Ἡ δεσποινὶς Λαυρεντία Δεμορτὼν ἦτο, ὡς εἶχεν εἴπῃ ἡ κυρία Δεπερὲ τῷ υἱῷ της, ὑψηλὴ ὡραία δεκαεξαέτις κόρη. Εἶχε τὴν κόμην μέλαιναν, ὡς ὁ γαγάτης, καὶ ἐκ φύσεως κυματώδην, μεγάλους ὀφθαλμοὺς τόσον βαθύχρους καὶ τόσον ἐκφραστικούς, ὥστε ἐκ πρώτης ὄψεως ἠγνόει τις ἂν ἦσαν μέλανες ἢ γλαυκοῖ. Ἦσαν κυανοῖ καὶ εἶχόν τι τὸ ἔκπληκτον καὶ ἄγριον, παρέχοντες πολὺ τὸ ἐπαγωγὸν εἰς τὴν πρωτότυπον ταύτην μορφήν. Ἡ δεσποινὶς Δεμορτὼν εἶχε δέρμα λεῖον, στόμα ἴσως ὀλίγον μέγα, ἀλλὰ τόσῳ χαρίεν καὶ κοσμούμενον δι' ὀδόντων τόσων ὡραίων, ὥστε τὸ ἐλάττωμα τοῦτο καθίστατο σχεδὸν πλεονέκτημα.

Ἦτο λεπτή, τὸ δὲ πλῆρες εὐκαμψίας ἀνάστημά της θὰ ἠδύνατο ποιητής τις νὰ συγκρίνῃ εὐχαρίστως πρὸς κάλαμον ἢ φοίνικα.

Ἀγνοῶ διατί, τοῦτο δὲ εἰρήσθω ἐν παρενθέσει, συγκρίνουσι συχνάκις τὰ εὔκαμπτα ἀναστήματα πρὸς τὸν φοίνικα, ὅστις εἶναι ἓν τῶν ἧττον εὐκάμπτων δένδρων τῆς δημιουργίας.

Ἡ δεσποινὶς Δεμορτὼν ἐφόρει ἐσθῆτα μέλαιναν, ἐμπεπορπημένην μέχρι τοῦ τραχήλου.

Παρετήρει τὸν Ἐδμόνδον μετὰ περιεργείας.

Ἡ εὔρωστος αὐτῆς φύσις ἐφαίνετο οὐδὲν ἐννοοῦσα ἐκ τῆς ἀσθενοῦς καὶ καχεκτικῆς ἐκείνης φύσεως.

— Λοιπόν, ταγματάρχα, πρέπει νὰ παραβῆτε τὰς συνηθείας σας καὶ νὰ μείνετε πολὺν καιρὸν ἐδῶ. Ὅταν ὁ κύριος Δεβώ μοι ἐπιτρέψῃ νὰ ἐξέρχωμαι, θὰ κάμωμεν ὁμοῦ καλάς τινας ἐκδρομάς, ἐπανέλαβεν ὁ ἀσθενής.

— Ὁ τόπος αὐτὸς μοῦ ἀρέσκει· δὲν εἶναι πολὺ φαιδρός, ἀλλὰ ἐὰν ἀπαρέσκῃ εἰς τὴν κυρίαν Δεμορτὼν καὶ τὴν Λαυρεντίαν καὶ ἡ συντροφία μου ἠμπορεῖ νὰ σας διασκεδάζῃ ὀλίγον, τὴν ἐμποδίζει νὰ μείνωμεν ἐδῶ μῆνας ἐπὶ πλέον;

— Τίποτε, εἶπεν ἡ κυρία Δεμορτών.

Ἡ Λαυρεντία δὲν ἐξήνεγκε τὴν γνώμην της.

— Τί διάβολο λοιπὸν ἔχεις, Γουσταῦε; ἠρώτησε χαμηλοφώνως ὁ Ἐδμόνδος, κύπτων πρὸς τὸ οὖς τοῦ φίλου του, ὅστις ἐφαίνετο βεβυθισμένος ἐν βαθυτάτῃ ὀνειροπολήσει.

— Τί θέλεις νὰ ἔχω;.. ἀπεκρίθη ὁ Γουσταῦος, ἀκούω.

— Στενοχωρεῖσαι ἐδῶ, ὑπέλαβεν ὁ Ἐδμόνδος, ὁμολόγησέ το.

— Ἐγώ! ἀπ' ἐναντίας.

— Τί συλλογίζεσαι λοιπὸν τότε, ἐὰν οὐχὶ τοὺς Παρισίους, τὴν Νισσέτταν;

— Ἔλαβον ἐπιστολήν της σήμερον τὸ πρωί.

— Τί σοῦ γράφει;

— Ἐπεθύμει νὰ ἔλθῃ νὰ με εὕρῃ ἐδῶ.

— Διατί δὲν ἔρχεται;

— Θὰ ἦτο πολὺ ἐνοχλητική.

— Κατὰ τί;

— Θάνῆκον πολὺ εἰς αὐτήν, καὶ δὲν θάνῆκον ἀρκετὰ εἰς σέ.

— Κάτι συλλογίζομαι, εἶπεν ὁ Ἐδμόνδος.

— Τὸ ποῖον;

— Διατί δὲν νυμφεύεσαι τὴν Νισσέτταν.

— Οὐδέποτε!

— Διατί οὐδέποτε; Τὴν ἀγαπᾷς, σὲ ἀγαπᾷ, θὰ ἐρρίπτετο εἰς τὸ πῦρ χάριν σοῦ. Γνωρίζεις τὴν ὑπόληψιν, θὰ εἴπω τὴν στοργὴν σχεδὸν τὴν ὁποίαν ἡ μήτηρ μου ἔχει πρὸς αὐτήν. Ἐὰν την ἐνυμφεύεσο, ἐὰν ἐγίνετο σύζυγός σου, οὐδὲν θὰ ἐκώλυε πλέον νὰ ἔλθῃ μαζῆ μας. Βλέπεις πόσον θὰ ἤμεθα εὐτυχεῖς. Θὰ καθίστας εὐτυχὲς ἓν ἀγαθὸν πλάσμα, καὶ οὐδέποτε ἴσως θὰ εὕρῃς, καὶ εἰς αὐτὰς ἀκόμη τὰς ἐντιμοτάτας οἰκογενείας καὶ τὰς μᾶλλον ὑψηλῆς περιωπῆς νεάνιδας, καρδίαν ὁμοίαν πρὸς τὴν τῆς Νισσέττας. Σοὶ δίδω τὸν λόγον τῆς τιμῆς μου ὅτι, ἐὰν ἤμην εἰς τὴν θέσιν σου, θὰ τὴν ἐνυμφευόμην.

— Εἶσαι τρελλός.

— Ἔχεις λοιπὸν ἀκόμη προλήψεις;

— Ναί.

— Ἔχεις ἄδικον. Ἐν πάσῃ περιπτώσει, ἐάν τῃ γράψῃς, εἰπὲ εἰς αὐτὴν ὅτι τὴν ἀσπάζομαι ἐγκαρδίως.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ὁ κύριος Δεβὼ καὶ ὁ κύριος Δεμορτὼν εἶχον ἀρχίσῃ τὸ πικέτον αὐτῶν, ἡ δὲ κυρία Δεπερὲ εἶχε πλησιάσῃ τὴν δεσποινίδα Λαυρεντίαν, μεθ' ἧς ἤρξατο συνομιλοῦσα περὶ ὅλων ἐκείνων τῶν κουφοτήτων, ἃς αἱ γυναῖκες ἔχουσι πάντοτε εἰς τὴν διάθεσίν των.

Ὁ Γουσταῦος εἶχεν ἐγερθῆ καὶ αὐτὸς καὶ πλησιάσῃ ὡσαύτως εἰς τὴν Λαυρεντίαν. Μόνον ἔμενεν ὄρθιος.

— Ὁ κύριος πατήρ σας σκοπεύει νὰ ὑπάγῃ περίπατον αὔριον τὸ πρωὶ ἔφιππος, δεσποινίς; ἠρώτησε τὴν νεάνιδα.

— Ἀναμφιβόλως, ἐὰν ὁ καιρὸς εἶναι καλός. Μόνην σχεδὸν αὐτὴν τὴν διασκέδασιν ἔχομεν.

— Ἐὰν ὁ κύριος πατήρ σας τὸ ἐπιτρέπῃ, θά σας συνοδεύσω.

— Τοῦτο θά τον εὐχαριστήσῃ. Μαζῆ σας ἠμπορεῖ νὰ συνομιλῇ καὶ καπνίζῃ, ἐνῷ μόνη ἡ ἰδική μου συντροφιὰ εἶναι πολὺ μονότονος δι' ἀρχαῖον στρατιωτικόν.

— Εὑρήκατε λοιπὸν ἵππους ἐδῶ, παιδί μου; ἠρώτησεν ἡ κυρία Δεπερὲ τὴν Λαυρεντίαν.

— Ναί, κυρία, καὶ ἐξαιρέτους μάλιστα. Ὁ κύριος Δωμὼν ἔχει ἕνα θαυμάσιον.

— Τὸν ἔθεσα πολλάκις εἰς τὴν διάθεσίν σας, δεσποινίς, ἐὰν θέλητε νά τον ἱππεύσητε, ἐδῶ εἶναι ἀκόμη.

— Εἶναι πολὺ ὁρμητικὸς δι' ἐμέ, μὲ φοβίζει.

— Μετριοφρονεῖτε, δεσποινίς. Ἱππεύετε πολὺ καλλίτερα ἀπὸ ἐμέ.

— Ὁ πατήρ της τὴν ἐδίδαξε τὴν γύμνασιν ταύτην, εἶπεν ἡ κυρία Δεμορτών, καὶ δὲν ἠδύνατο νὰ ἔχῃ καλλίτερον διδάσκαλον.

— Πῶς αἰσθάνεσαι τὸν ἑαυτόν σου; ἠρώτα ἡ Ἀντωνίνα τὸν Ἐδμόνδον.

— Πολὺ καλά, φίλη μου, καὶ εἶμαι λίαν εὐτυχής. Βλέπεις πόσον ἡ ζωὴ αὕτη θὰ ἦτο εὐάρεστος. Νὰ παρέρχωνται αἱ ἑσπέραι ἐν μέσῳ ἀνθρώπων ἀγαπωμένων... τί νὰ ἐπιθυμήσω περισσότερον;

— Συλλογίζου πάντοτε οὕτω, τοῦτο μόνον ζητῶ ἀπὸ τὸν Θεόν.

Ἡ κυρία Δεπερὲ ἀφῆκε τὸν Γουσταῦον συνδιαλεγόμενον μετὰ τῆς Λαυρεντίας, πλησίον τῆς ὁποίας ἐκάθησε καὶ μετέβη νὰ παρασκευάσῃ ἡ ἰδία τὴν πτισάνην, ἣν ἀπὸ ὥρας εἰς ὥραν ἔπρεπε νὰ πίνῃ ὁ υἱός της καὶ την ἔφερεν εἰς αὐτόν.

[Ἕπεται συνέχεια]. ΛΑΜΠΡΟΣ ΕΝΥΑΛΗΣ

RENÉ SOSTA

Η ΕΥΑ

[Τέλος]

Ἐπανέλαβε δὲ τὴν συνδιάλεξιν.

— Παρατηροῦμεν, εἶπεν ἡδέως καὶ διὰ φωνῆς θωπευτικῆς, παρατηροῦμεν, ἀγαπητή μοι Εὔα, ὅτι δὲν πρέπει νὰ καταπονῆτε τὸν νοῦν σας· σᾶς εἶπον ἤδη τοῦτο... ἀκούετε λοιπὸν ἡσύχως.

Μεθ' ὅλην τὴν ψυχικὴν αὐτοῦ διάχυσιν, οὐδ' ἐπὶ στιγμὴν εἶχε λησμονήσῃ ἐκεῖνο, ὅπερ ἐπεθύμει νὰ μάθῃ, τουτέστι τὴν γνώμην τῶν ἰατρῶν περὶ τῆς ἀσθενοῦς των.

— Ἠκούσατε χθὲς συνδιάλεξίν τινα, ἐξηκολούθησε λέγων δι' ἐρωτηματικοῦ καὶ εὐμενοῦς ἤθους· φοβεῖσθε νὰ τὴν ἐπαναλάβητε εἰς ἐμὲ καὶ θέλετε νὰ τὴν ἀνακοινώσητε πρὸς τὴν κυρίαν Τράμφεν. Πρέπει λοιπὸν νὰ συντελέσω καὶ νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν θεραπείαν, ἧς ἐπεθύμουν νὰ ποιήσωσι χρῆσιν . . . Νομίζω ὅτι ἔχω τὸ δικαίωμα οὕτω σκεπτόμενος, δὲν εἶναι ἀληθές; . . . Δὲν κατέλαβον θέσιν τινὰ ἐν τῷ βίῳ σας; . . . δὲν δύναμαι δὲ νὰ ἐξασκῶ ἐφ' ὑμῶν ἐπιρροήν τινα; . . Πᾶν ὅ,τι λοιπὸν θέλουσι παρ' ἐμοῦ ἀπαιτήσει, εἶμαι ἕτοιμος νὰ τὸ πράξω . . . Εἶμαι ἕτοιμος, ἀκούετε, Εὔα . . . Λοιπὸν θέλω νὰ καταστήσω τὴν ἀποκάλυψιν καὶ τὴν ὁμολογίαν ὑμῶν εὐκολωτέρας . . . καθόσον ἐμάντευσα πρὸς τοὺς ἰατρούς . . . καὶ συμφωνῶ πρὸς τὴν γνώμην των . . . εἶπον ὅτι ὁ γάμος μας θὰ σᾶς ἀποδώσῃ διὰ παντὸς τὸ λογικόν, δὲν ἔχει οὕτω;

Ἡ Εὔα ἀνεγείρασα τὴν κεφαλὴν παρετήρησε τὸν Γεώργιον.

— Ὁμιλήσατε, προσφιλές μοι τέκνον, εἶπεν ἡ παιδαγωγός.

— Γουλιέλμε, ἐψιθύρισεν ἡ Εὔα εἰς τὸ οὖς τοῦ Σερβίλ, Γουλιέλμε, εἶναι ἀδύνατον! . . .

— Τί ἠξεύρετε; εἶπεν ὁ Γεώργιος, οὕτινος τὸ στόμα ἤψατο ἀκροθιγῶς τῆς ὡραίας κόμης τῆς ἀτυχοῦς νεάνιδος.

— Ἠξεύρω καλῶς, ὅτι δὲν δύναμαι νὰ καταστῶ σύζυγός σας, εἶπε σκυθρωπῶς μειδιῶσα.

— Εὔα, Εὔα, θὰ κατασταθῆτε ἀδελφή μου! ἀνεβόησεν ὁ Γεώργιος μετὰ συνεσταλμένου ἐρωτικοῦ αἰσθήματος. Εἶναι καθῆκον, ὅπερ θέλω νὰ ἐκπληρώσω πρός τινα, ὅστις μᾶς ἀκούει.

— Τί ἐννοεῖτε νὰ εἴπητε, Γουλιέλμε;

— Γουλιέλμε! . . ναί . . . ὁ Γουλιέλμος σᾶς ἀγαπᾷ εἰσέτι! . . . ἀπήντησεν ὁ Σερβίλ ὡσεὶ μεταμορφωθείς.

— Ὁ ἔρως τοῦ Γουλιέλμου! εἶπεν ἡ Εὔα ῥεμβώδης καὶ διὰ φωνῆς παραδόξου.

Τὸ βλέμμα της αἴφνης προσηλώθη ἄνωθεν τῆς κεφαλῆς τοῦ Γεωργίου καὶ κατέστη ἀτενές. Ὡσανεὶ δὲ ἀφανής τις χεὶρ ἔθετο ἐν ἑαυτῇ ἄλλην τινὰ ἀτομικότητα τὸ πρόσωπόν της, τὸ μόλις πρὸ μικροῦ τόσῳ φαιδρὸν καὶ πλῆρες ἐκφράσεως, μετεμορφώθη καὶ κατέστη σκυθρωπόν. Τὸ πῦρ τῶν ὡραίων αὐτῆς ὀφθαλμῶν, τῶν πρὸ ὀλίγων μόλις στιγμῶν ἀκτινοβολούντων δι' ὅλης τῆς λάμψεως περιχαροῦς καὶ τρυφεροῦ ἔρωτος, ἔσβη, θανάτου ὠχρότης διεχύθη ἐπὶ τῶν παρειῶν της καὶ αἴσθημά τι φρικῶδες ἀπεικονίσθη ἐφ' ὅλης τῆς μορφῆς της.

— Ὁ ἔρως τοῦ Γουλιέλμου! ἐπανέλαβε διαφεύγουσα τὴν περίπτυξιν τοῦ Γεωργίου καὶ ἀνερευνῶσα ἐν τῇ μνήμῃ της.

Εἶτα ἐφώρμησεν εἰς τὰς ἀγκάλας τῆς κυρίας Τράμφεν μεγάλως κράζουσα:

— Ἆ! ὁ ἔρως ἑνὸς νεκροῦ! . .

Ὁ κύριος Ἔβανς ἔδραμε.

— Καὶ ἄλλη ἀκόμη κρίσις; ἠρώτησε περιλύπως τὸν Σερβίλ.

— Κύριε Ἔβανς, εἶπεν οὗτος, ἀντὶ νὰ ἀπαντήσῃ εἰς τὴν ἐρώτησιν τοῦ δυστήνου πατρός· κύριε Ἔβανς, παρακαλῶ ὑμᾶς νὰ μοὶ ἐπιτρέψητε, ὅπως σᾶς ζητήσω τὴν χεῖρα τῆς δεσποινίδος Εὔας.

Ὁ γέρων ἔμεινεν ἀκίνητος, ἐκπεπληγμένος καὶ χωρὶς νὰ προφέρῃ λέξιν.

— Κύριε Ἔβανς, ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας, σᾶς ζητῶ τὴν χεῖρα τῆς θυγατρός σας.

— Ἤκουσα καλῶς! . . . ἐψέλλισεν ἐπὶ τέλους ὁ γέρων. Οἱ ἰατροὶ λοιπὸν σᾶς εἶπον πᾶν ὅ,τι ἤλπιζον . . . Γινώσκετε . . .

— Γινώσκω ὅτι ἀγαπῶ τὴν Εὔαν, κύριε, καὶ θέλω νὰ τῇ ἀφιερώσω τὴν ζωήν μου . . .

— Ὁ ἔρως ἑνὸς νεκροῦ! . . εἶχεν ἐπαναλάβῃ ἡ Εὔα, ἥτις ἀνεγειγερμένη οὖσα παρετήρει παράφορος τὸν Γεώργιον.

— Αὕτη δύναται νὰ μὴ μᾶς ἐννοῇ πλέον, εἶπεν ὁ Σερβίλ εἰς τὸν γέροντα, ὅστις ἐφαίνετο θέλων νὰ πολεμήσῃ τὴν ἀπόφασίν του, ὑποδεικνύων αὐτῷ τὰ οἰκτρὰ καὶ ὀδυνηρὰ ἀποτελέσματα· ἐν τούτοις, κύριε, δὲν πρέπει νὰ συνδιαλεχθῶμεν ἐνταῦθα ἐπὶ πλέον, διότι ἐπὶ τῆς διανοητικῆς τῆς Εὔας καταστάσεως οὐδὲν δύναταί τις νὰ ἀποφανθῇ. Πρὸ ὀλίγου εἶχε τόσῳ διαυγὲς καὶ πλῆρες τὸ λογικόν, ὅσῳ καὶ ἡμεῖς αὐτοὶ κατὰ τὴν στιγμὴν ταύτην, καὶ ἠδυνήθη νὰ μοὶ ἀναγγείλῃ πᾶν ὅ,τι χθὲς ἤκουσε . . .

— Αὕτη σᾶς προέτρεψε νὰ μοὶ ἀποτείνητε τὴν αἴτησιν ταύτην...

— Ὄχι...

— Ἀλλ' ἴσως εἶναι θυσία ἀνωφελής.

— Σᾶς λέγω καὶ πάλιν ὅτι ἀγαπῶ τὴν Εὔαν, ἐπανέλαβεν ὁ νεανίας λαμβάνων τὴν ὡραίαν κεφαλὴν τῆς ταλαιπώρου παράφρονος καὶ ἀσπαζόμενος αὐτὴν εἰς τὸ μέτωπον.

Εἶτα παραδίδων τὴν δεσποινίδα Ἔβανς εἰς τὰς χεῖρας τῆς παιδαγωγοῦ:

— Ἄς τὴν ἐμπιστευθῶμεν εἰς τὰς περιποιήσεις τῆς κυρίας Τράμφεν, κύριε, προσέθηκεν, ἔχομεν νὰ συνδιαλεχθῶμεν.

Καὶ ἐξῆλθε μετὰ τοῦ κυρίου Ἔβανς.

Γ

Πολλὰ συμβούλια ἔλαβον χώραν μεταξὺ τῶν ἰατρῶν καὶ τοῦ Γεωργίου.

Ὁ γάμος ἠμποδίσθη.

Συνεφωνήθη νὰ περιμένωσιν, ὅπως συνάψωσιν αὐτὸν κατὰ τὴν πρώτην στιγμὴν διαυγείας τῆς ἀσθενοῦς, ὅπως ἔχῃ τοὐλάχιστον τὴν ἱκανοποίησιν νὰ ᾖ βέβαιος, ὅτι ἤθελεν ἐνεργήσει διὰ τῆς θελήσεώς της.

Συζητηθέντος, ἐὰν ἔπρεπε νὰ τῇ ἀναγγείλωσιν ὅτι ἦτο ὁ Γεώργιος, ὃν ἐνυμφεύετο, καὶ οὐχὶ ὁ Γουλιέλμος Σερβίλ, ἀπεφασίσθη νὰ τὴν ἀφήσωσιν ἐν τῇ πλάνῃ της, ἵνα μὴ ἐπενέγκωσι μείζονα ἐν τῷ πνεύματί της ταραχήν, ὑπὸ τὸν ὅρον ὅμως νὰ τῇ εἴπωσι βραδύτερον τὴν ἀλήθειαν, ὅταν ἐντελῶς ἤθελε θεραπευθῇ.

Καίπερ τῶν ἰατρῶν ἀποφανθέντων ὅτι ὁ γάμος ἤθελεν ἐπιδράσει ἐπὶ τὴν ἀσθενῆ, οὐχ ἧττον ὁ Γεώργιος, δυνάμει τοῦ ψεύδους τούτου, ὅπερ μετεχειρίζετο πρὸς τὴν Εὔαν, ὑπεσχέθη νὰ ζήσῃ πλησίον αὐτῆς ὡς πατήρ, πεποιθώς, ὅτι ἡ στοργή του, αἱ θωπεῖαί του, οἱ γλυκεῖς λόγοι του ἤθελον ἐπαρκέσει, ὅπως τύχῃ τοῦ τόσῳ ποθεινοῦ ἀποτελέσματος, ὡρκίσθη δὲ ὅτι ἐν ᾗ ἂν ἡμέρᾳ ἡ νεᾶνις ἐντελῶς τεθεραπευμένη θὰ ἠδύνατο νὰ ὑποστῇ τὴν ὁμολογίαν τῆς ὑπεκφυγῆς, ἧς ἐποίουν χρῆσιν πρὸς θεραπείαν της, θὰ ἀπεχωρίζετο αὐτῆς ἢ θὰ καθίστατο πράγματι σύζυγός της, συμφώνως πρὸς πᾶν ὅ,τι αὕτη ἤθελεν ἀποφασίσει.

Ἤθελε νὰ λάβῃ παρ' αὐτῇ τὴν θέσιν τοῦ ἀδελφοῦ του ὡς πρὸς τὰς περιποιήσεις καὶ τὴν ἀφοσίωσιν, ὧν αὕτη θὰ ἐλάμβανεν ἀνάγκην, ἀλλ' ὄχι καὶ ὡς πρὸς ἐκεῖνο, ὅπερ ἠδύνατο νὰ τῷ ἐπενέγκῃ τὴν εὐδαιμονίαν. Ἠσθάνετο ἀρκούντως ἰσχυρὸς διὰ δοκιμασίαν τόσῳ σκληράν, τρεφόμενος ὑπὸ τῆς ἐλπίδος, ὅτι ἡμέραν τινὰ θὰ ἀπήλαυε δι' ἴδιον λογαριασμὸν γλυκυτέρας ἀμοιβῆς, ἐὰν ἡ Εὔα, ἀφοῦ ἐμάνθανε τὴν ἀληθῆ αὐτοῦ ἀτομικότητα, συγκατετίθετο νὰ ἀφοσιωθῇ εἰς αὐτόν.

Μετὰ μηνὸς παρέλευσιν ἡ διάλειψις τοῦ λογικοῦ ἀνεφάνη παρὰ τῇ δεσποινίδι Ἔβανς.

— Εἶμαι εἰσέτι βεβυθισμένη ἐν τῷ σκότει, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον.

— Εὔα, ἠρώτησεν αὐτὴν ὁ νεανίας, ἐνθυμεῖσθε τὴν συνδιάλεξίν μας, ὅτε μοὶ ἐπανελάβετε ὅ,τι εἴχετε ἀκούσῃ λεγόμενον ὑπὸ τῶν ἰατρῶν εἰς τὸν πατέρα σας, ὡς πρὸς τὸ μέσον, οὕτινος προὐτίθεντο νὰ ποιήσωσι χρῆσιν πρὸς θεραπείαν σας;

Ἐφάνη συνερχομένη εἰς ἑαυτὴν καὶ συνάγουσα τὰς σκέψεις της. Τοῦτο διήρκεσεν ἐπί τινας στιγμάς, καθ' ἃς ὁ Γεώργιος περιέμενε σιγηλὸς καὶ σοβαρός.

— Ναί... ναί... ἐνθυμοῦμαι, εἶπεν ἐπὶ τέλους, ἐπὶ πολὺ ἐπέμεινα νὰ σᾶς τὸ ἀνακοινώσω, Γουλιέλμε, καὶ ἐνέδωκα μόνον τῇ παρακλήσει σοῦ καὶ τῆς Τράμφεν. Πρέπει νὰ λησμονήσωμεν πᾶν ὅ,τι εἴπομεν, φίλε μου, τὴν ἡμέραν ἐκείνην, προσέθηκε μετὰ θλίψεως· πρέπει. Ἐκεῖνο, ὅπερ ζητῶ εἰς τὸ ἑξῆς παρ' ὑμῶν, εἶναι ἡ φιλία σας... τοῦτο μόνον εἶναι δυνατὸν καὶ ἰδοὺ πᾶν ὅ,τι δύναμαι παρ' ὑμῶν νὰ δεχθῶ. Δὲν εἶμαι ἄρά γε πολὺ εὐτυχὴς

βλέπουσα ὑμᾶς εἰσέτι πλησίον μου; Ἐπανερχομένη εἰς τὴν ζωὴν—καθόσον ὑφίσταμαι στιγμιαῖον θάνατον, ὁσάκις ἀναφαίνεται ἡ κρίσις—ἐπανερχομένη εἰς τὴν ζωήν, λέγω, αἰσθάνομαι λίαν γλυκεῖαν εὐφροσύνην ἀνευρίσκουσα ὑμᾶς ἐνταῦθα.

— Ἀπατᾶσθε, ἀπεκρίθη ὁ Γεώργιος, δύνασθε νὰ δώσητε καὶ νὰ δεχθῆτε κάλλιον τούτου. Ἐζήτησα παρὰ τοῦ κυρίου Ἔβανς τὴν χεῖρά σας καὶ μοὶ τὴν ὑπεσχέθη. Δὲν μοὶ ὑπολείπεται πλέον εἰμὴ ἡ συναίνεσίς σας... Εὔα, θέλετε νὰ μὲ καταστήσητε εὐτυχῆ;

— Σύζυγός σας! Ἐγώ;

— Σύντροφός μου, Εὔα, σύντροφός μου προσφιλής!... Μὴ μὲ ἀπορρίψητε!... μεγάλην θὰ μοὶ προξενήσητε λύπην... Πᾶν ὅ,τι θέλετε δυνηθῆ νὰ μοὶ ἀντιτάξητε, πᾶν ὅ,τι θέλετε δυνηθῆ νὰ μοὶ εἴπητε, τὸ εἶπον ἐγὼ εἰς ἐμαυτὸν καὶ ἤδη μετὰ ὥριμον σκέψιν ἐνεργῶ. Ἡ πάλη σας θέλει εἶσθαι ἀνωφελής. Συναινεῖτε, δὲν ἔχει οὕτω; Ἀ! λέγετε ὅτι συναινεῖτε, Εὔα;

Ὁ κύριος Ἔβανς εἰσήρχετο ἀκολουθούμενος ὑπό τινος ἰατροῦ καὶ τῆς κυρίας Τράμφεν.

— Πάτερ μου, εἶπεν ἡ Εὔα τρέχουσα πρὸς τὸν γέροντα, γνωρίζετε τί ζητεῖ παρ' ἐμοῦ ὁ Γουλιέλμος; Θέλει νὰ γείνω σύζυγός του... σύζυγός του, ἀκούετε;... Εἶπεν ὅτι συνηνέσατε...

— Ναί, τέκνον μου, ἀπεκρίθη ὁ κύριος Ἔβανς. Ὁ Σερβὶλ μὲ παρεκάλεσε νὰ τῷ ὑποσχεθῶ τὴν χεῖρά σου καὶ τῷ τὴν ὑπεσχέθην.

— Ἀγνοῶ τί νὰ εἴπω πλέον, εἶπεν ἡ νεᾶνις ἀκτινοβολοῦσα, εὑρίσκεσθε ἐδῶ τέσσαρες νουνεχεῖς ἄνθρωποι καὶ ὅλοι ὑμεῖς γνωμοδοτεῖτε ὅτι δύναμαι νὰ τὸν συζευχθῶ... Ἔχετε λοιπὸν ἀφορμήν τινα σπουδαίαν ἵνα ἀπαιτῆτε τὸ συνοικέσιον τοῦτο;

— Ἔχομεν πράγματι ἀφορμήν τινα, εἶπεν ὁ ἰατρός, ὅστις ἐνόμισε καθῆκον νὰ παρεμβῇ, καὶ θέλετε τὴν ἐννοήσει. Ὁ πατήρ σας καθίσταται γέρων, εἶναι ὁ μόνος προστάτης σας καὶ ἂν στερηθῆτε αὐτοῦ, θέλετε μείνει ἄνευ ὑποστηρίγματος. Θὰ ἔχῃ λοιπὸν μεγάλην παρηγορίαν ἀποθνήσκων νὰ ἀφήσῃ πλησίον σας φίλον τινὰ ἀφωσιωμένον, ἕνα σύζυγον.

— Εἶναι ἀληθές, ὑπεντοθόρυσεν ἡ νεᾶνις, διά τινος δὲ αἰφνιδίου κινήματος τείνασα πρὸς τὸν Γεώργιον τὴν χεῖρα τῷ εἶπε:

— Γουλιέλμε, δέχομαι τὴν ἀφοσίωσίν σας καὶ ζητῶ παρ' ὑμῶν ἐκ τῶν προτέρων συγγνώμην διὰ πᾶν ὅ,τι ἕνεκεν ἐμοῦ θέλετε ὑποστῆ.

Ζ΄

Ὁ γάμος ἐτελέσθη ὀκτὼ ἡμέρας βραδύτερον ἄνευ πομπῆς, ἀθορύβως καὶ ἄνευ ἄλλων μαρτύρων πλὴν τῶν ὑπὸ τῶν κοινωνικῶν καὶ θρησκευτικῶν νόμων ἀπαιτουμένων. Ἡ Εὔα ὑπεμειδία γαλήνιος ἀπολαύουσα ὅλων τῶν διανοητικῶν αὐτῆς δυνάμεων.

— Φίλε μου, εἶπεν εἰς τὸν Γεώργιον μετὰ τὰς ἀμοιβαίας δεξιώσεις, εἶμαι λίαν εὐδαίμων, εἶθε δὲ καὶ ὑμεῖς.

Ὁ Γεώργιος εἰς τοὺς γλυκεῖς τούτους λόγους ἀπεκρίθη δι' ἑνὸς φιλήματος.

— Ἡ εὐδαιμονία ἔγκειται ἐν τῷ καθήκοντι, εἶπε, καὶ σᾶς ὁρκίζομαι, Εὔα, ὅτι θέλω συμπληρώσει ἐκεῖνο, εἰς ὃ καθυπεβλήθην.

Τῆς ἑσπέρας ἐπελθούσης, ὁ Σερβὶλ ἔλαβε μεθ' ἑαυτοῦ τὴν Εὔαν.

— Γεώργιε, εἶπεν ὁ κύριος Ἔβανς ἀσπαζόμενος αὐτόν, ἀνελάβετε μέγιστον καθῆκον· εὔχομαι δὲ ἵνα αἱ δυνάμεις σου ὦσιν ὑπέρτεραι τοῦ θάρρους καὶ τῆς αὐταπαρνήσεώς σου.

Η΄

Δύο ὥρας μετὰ τὴν ἀποχώρησιν τῶν συζύγων, ὁ κωδωνίσκος τοῦ μεγάρου Ἔβανς ἀντήχησε, καὶ μετ' ὀλίγον ἡ κυρία Τράμφεν μετέβαινεν εἰς τὸ ἐνδιαίτημα τοῦ γέροντος, ἵνα τὸν προσκαλέσῃ.

— Σᾶς ζητοῦσι μετὰ σπουδῆς ἐκ μέρους τοῦ κυρίου Γεωργίου, εἶπεν αὐτῷ ἡ παιδαγωγὸς λίαν συγκεκινημένη.

— Κρίσις τις!... Δυστύχημά τι ἴσως! ἀνέκραξεν ὁ κύριος Ἔβανς· ἔχων προαίσθημά τι δὲν κατεκλίθην εἰσέτι!

Ὁ παρὰ τοῦ Σερβὶλ πεμφθεὶς ὑπηρέτης ἐφαίνετο λίαν τεταραγμένος καὶ οὐδὲν ἤθελε νὰ εἴπῃ.

Ὁ κύριος Ἔβανς, συνοδευόμενος ὑπὸ τῆς κυρίας Τράμφεν, μετέβη παρὰ τοῖς νεονύμφοις.

Τὸν εἰσήγαγον εἰς τὸ δωμάτιον τῆς ἐργασίας, ἐν ᾧ εὑρίσκετο ὁ Γεώργιος καθήμενος, στηρίζων τοὺς ἀγκῶνας ἐπὶ τῆς τραπέζης καὶ μεταξὺ τῶν χειρῶν του κρατῶν τὴν κεφαλήν.

Ἠγέρθη ὠχρὸς καὶ κλονούμενος.

— Τί συμβαίνει; ἠρώτησεν αὐτὸν ὁ γέρων.

— Ἔχετε ἀνάγκην ὅλου τοῦ θάρρους σας, ὅλης τῆς ἐνεργείας σας, κύριε, εἶπεν αὐτῷ ὁ νεανίας.

— Συμφορά τις! ἀνεβόησαν συγχρόνως ὅ τε κύριος Ἔβανς καὶ ἡ κυρία Τράμφεν.

— Ὁμιλήσατε... ὁμιλήσατε! εἶπεν ὁ ταλαίπωρος πατήρ.

— Ἡ Εὔα ἔπαυσε πάσχουσα, ἐψέλλισεν ὁ Σερβὶλ.

— Νεκρά! ἡ θυγάτηρ μου... ὠλόλυξεν ὁ γέρων.

— Ναί... μετὰ τὴν ἀπέλευσίν σας ὡδήγησα τὴν Εὔαν ἐν τῷ δωματίῳ ἐκείνῳ, ὅπερ εἶχον δι' αὐτὴν παρασκευάσῃ, εἶτα δὲ ἀπεσύρθην. Αὕτη ἀπήλαυεν ὅλου τοῦ λογικοῦ της. Τὴν εἶχον ἀφήσῃ νὰ ἐννοήσῃ ὅτι δὲν θὰ τὴν ἐπανέβλεπον εἰμὴ τὴν ἐπιοῦσαν, καθόσον αὕτη ὡς ἐκ τῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας εἶχεν ἀνάγκην μεγάλης ἀναπαύσεως.

»Ἱστάμην ἐνταῦθα, βεβυθισμένος εἰς τοὺς διαλογισμούς μου, ὅτε αἴφνης ἤκουσα θόρυβον ὁμοιάζοντα πρὸς τὴν πτῶσιν σώματός τινος. Ἐπήδησα πρὸς τὴν θύραν ταύτην τὴν ἄγουσαν πρὸς αὐτὴν καὶ ἔκρουσα!... Οὐδεμία ἀπάντησις!... Ἔκρουσα ἐκ νέου!... Τίποτε!... Εἰσῆλθον!... Ἡ Εὔα ἡμιενδεδυμένη ἐξηπλοῦτο ἐπὶ τοῦ ἐδάφους... Ἔδραμον πρὸς αὐτὴν νομίζων ὅτι ἔπεσεν ἢ ἐλιποθύμησεν... Ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ κατεπείσθην ὑπὸ τῆς φρικώδους ἀληθείας... Ἡ Εὔα, τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχουσα κεκλεισμένους, τὸ πρόσωπον μειδιῶν, ἐκράτει εἰς τὴν χεῖρα μικρόν τι χρυσοῦν ἐγχειρίδιον, ὅπερ ἐνίοτε τὴν εἶχον ἴδει νὰ φέρῃ ἐν τῷ κεκρυφάλῳ της... Λεπτὸν αἷματος ρυάκιον ὑπεξήρχετο τοῦ ἀποκεκαλυμμένου στήθους της... Ἠθέλησα νὰ τὴν ἀνεγείρω... Μὲ παρετήρησε καὶ μοὶ ὡμίλησε.

» — Γουλιέλμε! εἶσαι σύ; μοὶ εἶπεν. Ἔρχεσαι νὰ μὲ ζητήσῃς... Βλέπεις... Δὲν σὲ εἶχον περιμείνῃ... Ἡ περιπλανωμένη ψυχή σου δὲν θὰ ἔχῃ πλέον ἀνάγκην νὰ ἔλθῃ ἐπὶ τῆς γῆς... ἡ ἰδική μου ἵπταται ἵνα συναντήσῃ αὐτὴν εἰς τὸν οὐρανόν... Εἶτα δὲ ἐξέπνευσε, προσέθηκε, μετά τινα σιωπὴν ὁ Γεώργιος.

Καὶ οἱ τρεῖς εἰσέδυσαν σιωπηλῶς εἰς τὸ δωμάτιον τῆς νεκρᾶς καὶ ἐγονυπέτησαν.

— Ὁ Θεὸς ηὐδόκησε, τέκνον μου, ἡμεῖς μὲν νὰ ἀποφύγωμεν ἓν ψεῦδος, ἡ Εὔα δὲ φρικώδεις βασάνους!... Γεννηθήτω τὸ θέλημά του!

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Γεώργιος, ὁ Γουλιέλμος ἀπήτησε τὴν ψυχὴν τῆς μνηστῆς του, αὕτη δὲ ἀνῆκεν εἰς ἐκεῖνον.

ΑΝΔΡ. Π. ΒΛΑΧΟΧΡΗΣΤΟΣ

ΤΕΛΟΣ

ΕΙΣ ΤΟ ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΤΩΝ ΕΚΛΕΚΤΩΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑΤΩΝ

ΠΩΛΟΥΝΤΑΙ ΤΑ ΕΞΗΣ ΒΙΒΛΙΑ:

[Αἱ ἐν παρενθέσει τιμαὶ σημειοῦνται χάριν τῶν ἐν ταῖς ἐπαρχίαις καὶ τῷ ἐξωτερικῷ ἐπιθυμούντων νὰ ἀποκτήσωσιν αὐτά, ἐλεύθερα ταχυδρομικῶν τελῶν].

«Αἱ Νύκτες τῆς Χρυσῆς Οἰκίας», μυθιστορία Pouson - De - Terrail ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ὁ Πύργος τῶν Φασμάτων», μυθιστορία Ξαβιὲ - Δὲ - Μοντεπὲν ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἰατροῦ Ἀπομνημονεύματα—Τὸ Περιδέραιον τῆς Βασιλίσσης—Ὁ Ἄγγελος Πιτοῦ — Ἡ Κόμησσα Σαρνύ — Ὁ Ἱππότης τοῦ Ἐρυθροῦ Οἴκου», μυθιστορία Ἀλεξάνδρου Δουμᾶ (ἅπαντα συνέχεια)..... Δρ. 25 [30]

«Ἡ Αὐτοῦ Μεγαλειότης τὸ Χρῆμα», μυθιστορία Ξαβιὲ δὲ Μοντεπὲν (τεύχη 11) Δρ. 6 [6.60]

«Τὰ Ἀπόκρυφα τῶν Ἰνδιῶν», μυθιστορία Ξαβιὲ - δὲ - Μοντεπὲν (τόμ. 2) .... δρ. 3 (3,30)

«Ὁ παπᾶ - Κωνσταντῖνος», μυθιστορία Ἀλεβὺ..... δρ. 1,50 (1,70)

«Ἡ Ἀδελφοῦλα», μυθιστορία Ἐ. Μαλὼ (τόμοι 2) ..... δρ. 2.50 (2,80)

«Τυχαῖον Συμβάν», διήγημα πρωτότυπον, ὑπὸ Λεωνίδα Π. Κανελλοπούλου..... δρ. 1 (1,10)

«Τὰ Ὑπερῷα τῶν Παρισίων», μυθιστορία Pierre Zaccone..... δρ. 4 (4,20)

«Παράπτωσις καὶ Μεταμέλεια», ἤτοι «Ἀπομνημονεύματα Ἀλίκης δὲ - Μερβὶλλ», μυθιστορία Maximilien Perrin (ὁλόκληρον τὸ ἔργον) δραχμὰς..... 3,50 (3,70)

«Ἡ Πλωτὴ Πόλις» μυθιστορία Ἰουλίου Βέρν..... δρ. 1 (1,20)

«Ἡ Παναγία τῶν Παρισίων», μυθιστορία Βίκτωρος Οὐγγώ, μετάφρασις Ι. Καρασσούσα (τόμοι 2) ..... δρ. 4 (4,30)

Τυπογραφεῖον Κορίννης, ὁδὸς Πατησίων ἀριθ. 9.